

KESKENY ÚT

A KÖZÉP-KELET EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA ◊ IX. ÉVFOLYAM, 38. SZÁM, 2006. JÚNIUS

Tartalom

A segítőkéz Isten

A halálról...

Husz János: a reformáció előfutára

A hívó szó

A megzabolázott nyelv

A kérelem

„Vezérelj utamat a Te Igéd szerint...”

„Meg lévén győződve...”

Gyógyír a homályos látásra

A da Vinci-kód evangéliumi keresztyén szemmel

Megbocsátás

Hogyan ültessük gyakorlatba a hirdetett Igét?

Innen-Onnan

Kálvin érzelmi élete

Tudsz aludni, amikor süvít a szél?

A bűnhöz való helyes viszonyulás

A segítőkéz Isten

„Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből” (1Sám 7,3)

„... Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik” – olvassuk Dániel könyvében (Dán 11,32). Egyik legfontosabb törekvése Isten népének Isten megismerése kell hogy legyen. Talán nincs sürgősebb és égetőbb dolog napjainkban, minthogy Isten népe mélyebben megismerje Istenét. A mai keresztyénség félénk, nincs bátorsága a cselekvésre. Majdnem úgy vagyunk, mint Izráel fiai a Gedeon általi szabadítás előtt, amikor a Midiánitáktól való féltükben barlangokat és rejtékhelyeket készítettek maguknak (Bír 6,2). Bátortalanok és félénkek vagyunk, örvendünk, hogy a világ megtúr bennünket, legfeljebb némi önvédelemre futja erőnkéből, de semmi több. Miért van ez? Azért, mert nem ismerjük Istent. Ha ismernénk, felbátorodnánk és cselekednénk. Ez az elmélkedés most segíteni kíván az olvasónak abban, hogy az Isten ismeretében jobban elmélyülhessen.

Jó az, ha az embernek van egy olyan barátja, testvére, akire bármikor számíthat. Ha gondja, bánata van, ha valamiben tanácstalan, fel tudja őt hívni, meg tudja keresni, mert számíthat a segítségére. „Rám mindig számíthatsz” – milyen jól hangzik ez a kissé eltúlzott emberi ígéret. S valóban, még emberileg is milyen biztonságot tud adni, hogy van valakink, akire számíthatunk. De mennyivel nagyobb dolog az, ha a mi Istenünk egy segítőkéz Isten, akire mindig támaszkodhatunk. Ha Isten azt ígéri nekünk, hogy Rá mindig számíthatunk, akkor ebben teljesen megbízhatunk, mert Isten soha nem hazudik, soha nem ígéret felelőtlenül és Ő meg tudja tartani az ígéreteit, hiszen Ő a mindenható Isten, akit nem lehet kimozdítani erősségeiből. Őrá valóban mindig számíthatunk, mert hűséges és hatalmas. Erről a segítőkéz Istenről olvashatunk Sámuel első könyvének 7. fejezetében.

Az akkori helyzet nem volt túl rózsás. Izráel fiai két nagy vereség után voltak. Ében-Ézernél előbb 4000, majd 30000 embert veszítettek el. Emellett a főpap fiai – Hofni és Fineás – is meghaltak, illetve a filiszteusok elvitték a frigyládát. Ennek hallatán Éli pap hátraesett, nyakát szegte és meghalt. Ezzel egyidőben Fineás feleségére rátörtek a szülési fájdalmak és megszülette fiát, akit Ikábódnak nevezett el, ami annyit jelent, hogy „oda van Izráel dicsősége”, mert elvétellett az Isten ládája (1Sám 4,22). Beteljesedett mindaz, amit az Úr kijelentett Sámuelnek: „Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele” (1Sám 3,11). Az 5. és 6. fejezetekben a frigyláda viszontagságairól, útjáról olvashatunk, amíg megérkezik Izráel földjére, Kirjath-Jearimba. Noha a frigyláda már visszakerült Izráel földjére, Isten népe siránkozott az Úr után. Már nem bíztak a pusztá jelképben – a frigyládban –, a vallásuk külső formáiban, mint korábban tették ezt. Érezték Isten hiányát, érezték a segítség hiányát. Ekkor szólalt meg Sámuel.

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS
MISSZIÓI INTÉZET

3527, Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

„Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítottátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből.” (3.v.) Ez az üzenet az Úr üzenete a nép siránkozására, melynek lényege ez: van megoldás, van segítség. Mintha ezt mondaná az Úr Izráel népének: „Ha rám gondoltok, jóra gondoltok. Ha utánam siránkoztok, a legmegfelelőbb személy után siránkoztok. Én vagyok egyedül, aki tehetek valamit értetek és kész vagyok tenni, ha ti is készen vagytok”. Milyen kegyelmes üzenet Istentől a hűtlen Izráel felé! Annyi vétkezés után Isten még mindig kész népének segítségére sietni. Ilyen Izráel Istene, ilyen a mi Istenünk, kész segíteni, ha bajban vagyunk. Noha már milliószor vétkeztünk, Ő mégis ugyanaz marad, a segítőkész Isten. Most már csak Izráelen áll a dolog, Isten részéről készen áll a segítség. Őneki nem kell különösebben felkészülnie arra, hogy segíthessen rajtunk, mert Ő egyszerre számtalan ügyet tud irányítani a világon. Isten tud foglalkozni a mi személyes problémánkkal, ugyanakkor sok ezer más gyermekének a problémájával is. Ő egy csodálatos Isten, olyan Isten, Aki valóban méltó arra, hogy imádjuk, szeressük és szolgáljuk.

A 3. versben azt láthatjuk, hogy Isten feltételhez köti az Ő segítségének közlését: „Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítottátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből.” Készek vagyunk a segítség fogadására? Milyen furcsán hangzik, nem? Igen, valóban furcsán hangzik, de az igazság az, hogy sokszor azért nélkülözzük a segítséget, mert nem vagyunk készen rá. Hogyan lehet felkészülni az isteni segítség fogadására? Ezt is elmondja nekik, ugyanakkor nekünk is az Úr.

Mit kér Isten? Azt, hogy hagyjuk el a bűnt, szakítsunk bűnös magatartásunkkal. Ezt kérte Izráeltől is, el kellett tá-

volítaniuk az idegen isteneket maguk közül. Ugye, ez egy helyénvaló kérés Isten részéről? Isten bármikor beadhatná a „válópert”, ha mi megszegjük velünk kötött szövetségét, de ő nem tesz ilyet. Isten nem kér mást, mint bűnbánatot és megtérést, hogy szakítsunk bűneinkkel, melyekkel Őt bántjuk meg és mi magunkat tönkretesszük. Készítsük el szíveinket az Úrnak, vagyis ne csak egy felszínes megtérést színeljünk, ne csak cselekedeteinket változtassuk meg, hanem szívünket, gondolkodásunkat is.

„Minden jó, ha a vége jó” – szokták mondani. Ennek a történetnek jó a vége, mert Izráel népe megszívlelte Isten üzenetét: megtisztították magukat a bálványoktól, csak az Úrnak szolgáltak, összegyűltek, böjtöltek, bűnbánatot tartottak és kérték Sámuel, hogy imádkozzon értük. Isten készen volt. Amikor a nép is készen volt, akkor jött a szabadság és Izráel győzedelmeskedett a filiszteusok felett. Akkor Sámuel vett egy követ és elnevezte Ében-Háézernek, ami annyit jelent, hogy „mindeddig megsegített minket az Úr!”. Ez már nem Ében-Ézer, ahol vereséget szenvedtek. Ugyanaz a nép, ugyanazokkal a filiszteusokkal szemben győzelmet aratott. Nem lettek erősebbek, „csak” most Isten velük volt és győzelmet adott nekik. Megoldatlan problémáid vannak? Családi, munkahelyi, gyülekezeti, anyagi vagy egyéb jellegű problémákkal küszködsz? Talán a gyakran rádtörő „filiszteusok”, az érzések és csüggedések földre tipornak, vagy talán az aggodalom kerít újból és újból hatalmába. Bármilyen is a problémád, ne feledd el, van egy segítőkész Istened, van egy csodálatos Közbenjáród – nem Sámuel, hanem Jézus Krisztus. Nincs olyan nehézség, amiből ne tudna kiszabadítani téged az Úr. Csak alázd meg magad előtte, hagyd el a bűneidet és térj meg teljes szívedből Istenhez. S akkor elmondhatod te is: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” Ámen.

Sikó Mihály

A halálról...

„Buta dolog félni attól, ami elkerülhetetlen. . .”

Tertullianus

„Hidd el, nincs fájdalom a halálban! Fájdalom az életben van. . .”

C. H. Spurgeon

„Isten eltemeti az Ő munkásait, de az Ő munkáját soha. . .”

Henrietta Mears

„A halál nem oltja ki a keresztyén életének lámpását, csupán félreteszi azt, mivel a hajnal érkezett. . .”

Anonymus

„A haláltól való félelem rosszabb a halálnál. . .”

Burton

„Halálunk születésünkkel kezdődött el, így a vég kötődik a kezdetéhez. . .”

Manilus

„Sok embernek segített élni az a tudat, hogy egyszer meg kell halni. . .”

C. H. Spurgeon

„. . . a vályogház romba dől, alá van aknázva: de a hajnal közeleg. Nézz napkeletre, lassan virrad már a dicsőség.

Vezetőd jó lesz társnak, ismeri a járást, a leselkedő veszélyeket. A pirkadat közeledtekor van a legnagyobb sötétség. . .”

Samuel Rutherford

„Hadd féljen a haláltól az, aki nem fél a bűntől. . .”

Thomas Watson

„Imádkozz, hogy utolsó napjaid és utolsó cselekedeteid a legjobbak legyenek, és amikor elérkezik a halál pillanata, ne legyen más dolgod, mint az, hogy meghalj. . .”

Vavasor Powell

„A halál csak egy goromba portás, aki beenged minket egy csodálatos palotába. . .”

Richard Sibbes

„Engedd, hogy a menny reménysége uralkodjon a halálfélelmeden! Miért félnél a haláltól, ha azt reméled, hogy élni fogsz azáltal, hogy meghalsz? . . .”

William Gurnall

„A gyümölcsöskert birtokosa leszakíthat egy-két almát a fáiról a nyárelőn, mielőtt az aratás napja megérlelné őket, és nem volna illendő, hogy szolgálja a kertész megrója érte. Hadd szedjen az Úr az Ő gyümölcsiből, amikor csak kedve tartja! . . .”

Samuel Rutherford

„Sokan úgy hálnak meg, hogy valójában sosem éltek igazán, miközben mások továbbra is élnek, annak ellenére, hogy meghaltak. . .”

Anonymus

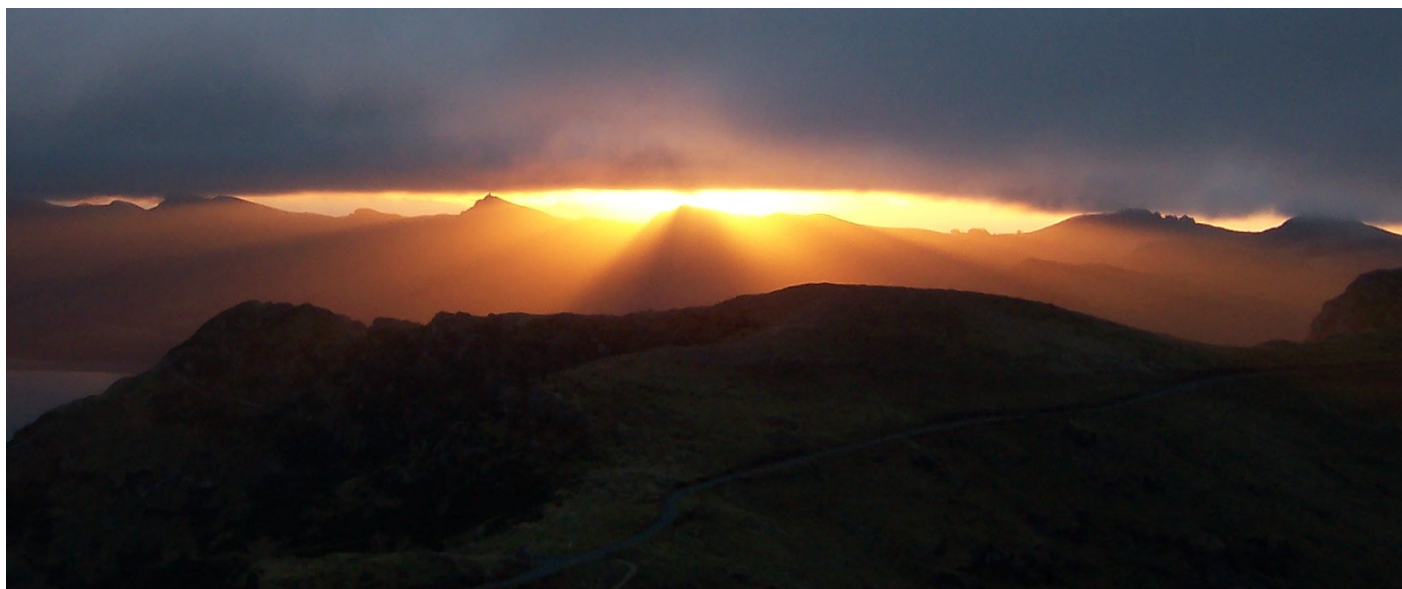
„Minden ember halálának időpontja Istentől meghatározott. . . Így biztonságban vagyunk minden veszélytől mindaddig, amíg az Úr magához kíván szólítani bennünket. . .”

Kálvin

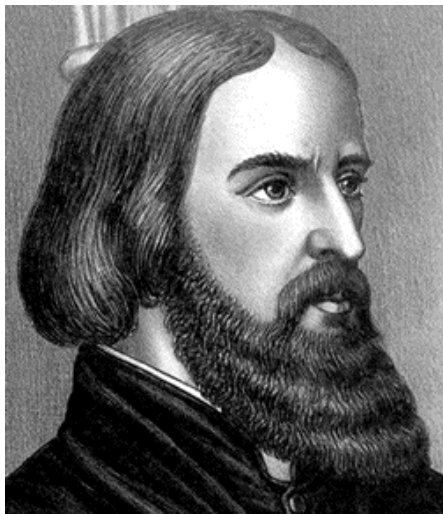
„Az Úr szemei előtt drága az Ő kegyeseinek halála. . .”

Zsolt 116,15

(Válogatta és fordította: Szőke Imre)

Husz János: a reformáció előfutára

A csehországi Husinecz János „Husz”-ként vált ismertté, ami egyben szülővárosának rövidítését, és cseh nyelven „libát” is jelent. Husz János 1369-ben született egy szegény parasztcsaládba. Szülei bátorították a tanulásban, ezért Prachati-ba küldték általános iskolába. Majd 1390-

ben beiratkozott a prágai egyetemre és az akadémiai évek alatt különböző templomokban énekelt, hogy pénzt szerezzen tanulmányaira. 1393-ban bölcsész, majd 1396-ban doktori fokozatot kapott és 1398-ban, miután a Hittudományi Karon bejezte tanulmányait, tanári állást vállalt. 1401-re a Filozófia Kar dékánja lett és egy évvel később ő volt az első cseh nyelven beszélő egyetemi igazgató. Ha valaki a tanultságát dicsérte volna, a következőket válaszolta volna: „Minél többet tudunk, annál jobban látjuk, hogy mennyi hiányosságunk van még.”

A cseh nemzet abban az időben egy többnyelvű nemzet volt, de 1403-ra a német ajkú lakosság nagy befolyást nyert és hatalmat szerzett az egyetemen, és a cseh anyanyelvű Husz Jánost elbocsátották. Ezt követően Huszt pappá szentelték, és a prágai Betlehem nevű templomért volt felelős, ami kizárólag csehek számára épült. A kápolna a csehek nemzeti szimbólumává is vált, és e nemzeti öntudattal Husz is azonosult.

V. Ulászló Husz szövetségese lett, aminek eredményeként sikerült közösen visszaállítani a korábban elbocsátott cseh anyanyelvűeket az egyetemre. Husz sokat olvasott Wyclif műveit és prédikációiban a Szentírás kizárólagos tekintélyének akart érvényt szerezni. Nem a hatalom megszerzéséért vagy politikai függetlenségért, hanem az egyszerű emberek üdvösségéért fáradozott. Számos nyílt vitát szervezett Wyclif tantételeiről és az Úrvacsoráról. Az egyszerű emberek hálásak voltak Husz prédikációiért, de hamarosan kritika érte őt. Eretnekséggel vádolták és megtiltották, hogy Wyclif írásait terjessze, különösen a *Dialogus* és a *De Eucharistia* műveket. Isten kegyelméből Husz jóindulatra talált Sbynjek érseknél, aki fő igehirdetővé tette őt az 1403-as zsinaton. Ezt követően Husz 1408-ig akadályok nélkül hirdette az evangéliumot, nagy tömegeket vonva maga után.

Az üldözés elkezdődik

A német ajkú csehek elhagyták Prágát és Lipcsébe mentek, hogy létrehozzanak egy új egyetemet. 1409-re Husz újból rektori állást töltött be, azonban Sbynjek megdöbbenve

tapasztalta Husz népszerűségét és panaszt tesz V. Sándor pápánál, amelyben fegyelmi eljárást sürgetett Husz ellen. Husz ekkora nyilvánosan ítélte el a pápai bullákat és a bűnbocsátó cédulákat. Az tanította, hogy egy egyetemes egyház van, melynek minden választott tagja. Továbbá hangsúlyozta, hogy az eleve elrendelt személy soha ki nem lehet a kegyelemből. Tagadta, hogy Péter apostol valaha is az Egyház feje lett volna, és meg volt győződve arról, hogy a pápa helytelenül vetette el Wyclif tanításait. Husz, a pápa ellenes téziseit a Betlehem kápolna ajtajára szegezte ki, amelyek által elítélte a Mária imádást, a papi hierarchiát, és a papok kapzsiságát. Felbuzdult hallgatói a pápát Antikrisztusnak kezdték nevezni.

Sándor pápa elrendelte Wyclif műveinek elkobzását. Megtiltotta, hogy Husz prédikáljon és kijelentette, hogy a Husz által vezetett Betlehem kápolna nem volt felszentelve.

Husz és követői 200 Wyclif kötetet adtak át, de engedelmességük ellenére kizárták őket az egyházból. A nép és a király Husz János pártján állt, aki továbbra is prédikált a betiltott kápolnában. Ezek után Sándor pápa eljárást indított Husz ellen, de 1411-ben elhunyt és a buzgó igehirdető békében dolgozhatott, amíg új pápai utód nem találtatott. XXIII. János pápa követte elődjét, de az új pápa megtagadta Ulászló és a felesége kérését, amelyben Husz további igehirdető szolgálatának engedélyezését kérték. Miközben János pápa bűnbocsátó cédulákat árult, hogy pénzt toborozzon a személyes háborúhoz, Husz a következőket hirdette: „Krisztus ingyen, kegyelem általi üdvösséget kínál, de a pápa csak a pénztárcája növelésére használja fel az üdvösség tanítását.” Ezek után János pápa eretneknek nyilvánította Huszt és elbocsátotta az egyetemről.

A pártfogó király tiltakozása ellenére Husz számkivetett lett. A Betlehem kápolnát lerombolták, majd 1412-ben száműzték, miután az addig őt rejtegető barátait halállal fenyegették. Husz egy tanulmányt hagyott hátra maga után,

amelyben hangsúlyozza, hogy Krisztus az emberiség egyedüli bírója és nem pedig a pápa. Hamarosan hívei körbevették Sbynjek püspök palotáját, és az összes főpapot hazunak nevezték. A pápa pedig megtiltotta, hogy a prágai tömegek résztvegyenek a misén. Ez nagyban segítette a reformáció terjedését, mert amíg a papok a miséket zárt ajtók mögött tartották, addig a husziták szabadon hirdették az evangéliumot. A kegyvesztett Sbynjek Magyarországra menekült, de az úton egy furcsa betegséget kapott, amelynek következtében meghalt.

A konstanzi zsinat

Zsigmond király Konstanzban egy tanácsot hívott össze, ahová egyházi méltóságokat hívott Olaszországból, Franciaországból, Németországból, Angliából és Spanyolországból. Három pápa volt hivatalban ebben az időben. Riminiben XII. Gergely pápa uralkodott, Avignonban XIII. Benedek és Rómában XXIII. János pápa. Zsigmond királynak egy pápa kellett egy uralkodó fennhatósága alá. XXIII. János pápa azonban ragaszkodott, hogy Husz ügyében is „igazságot” szolgáltatassunk. Zsigmond tehát rábeszélte Huszt, hogy álljon a zsinat elé. Biztonságos jogintézkést és nyilvános meghallgatást ígért neki. Azonban Konstanzba érkezve Husz Jánost a pápa csatlósai elfogták, és azt mondták, hogy a pápa soha nem ígért szabad utat Husznak, ők pedig nem fogadnak el parancsokat a királytól. A pápának is megvoltak azonban a maga problémái, ugyanis istentelenséggel és profán magatartással vádolták. Rómából ki is tiltották. Husz ügyét így a bíborosok és a világi hierarchia vette kézbe.

Husz Jánost máglyára ítélik

Ekkorra Zsigmond király átvette a pápa szerepét és kényszerítette Huszt, hogy jelenjen meg a Zsinat előtt június 5. és 8. között. Husz gyorsan feljegyzéseket készített a védőbeszédére, de később felvilágosították, hogy csakis azért hallgattatik meg, hogy alkalmá legyen visszavonni állításait. A legfőbb vád az volt, hogy Wyclif írásait tanulmányozta. Ekkor Husz felhívta a figyelmet arra, hogy ezek az írások az egyetem könyvtáraiban is megtalálhatók, így mindenki számára elérhetőek voltak. A tanács ennek ellenére tudomást sem akart venni minderről és elítélte Huszt. Máglyahalálra ítélték, amit 1415. július 6-án kellett végrehajtani. Az uralkodó 4 püspököt és két lordot küldött a börtönbe, hogy rávegyék Huszt, vonja vissza tanítását. Husz világosan kifejtette, hogy sohasem hirdetett semmit sem a keresztyén hit vagy a keresztyén Egyház ellen. Amíg vádlói nem tudják bizonyítani, hogy helytelenül szólt a Szentírás ellen, nem vonja vissza állítását. Július 7-én Huszt megfosztották papi

tisztségétől és hóhérjai egy csúf kalapot tettek fejére, amelyen ez a felirat állt: „Eretnekek fővezére”. De Husz szemeit az égre emelve így imádkozott: „Ó Uram bocsásd meg bűneiket, mert nem tudják, mit cselekszenek. Hisz Te tudod Uram, hogy ártatlan vagyok és mindezek a vádak és nyomorúság jogtalanul ér engem. Oh, Atyám terjeszd ki a Te kegyelmed, mit szó és ész fel sem érhet, és kegyelmedből bocsásd meg az én bűneim.” Majd Zsigmond átadta őt a német ajkú ellenségeinek, hogy még inkább meglázza őt. Könyveit a konstanzi templom előtt égették el és a városon kívüli kivégzőhelyre vezették, ahol ő így imádkozott: „Atyám, a Te kezébe teszem le lelkemet, Te aki a tökéletes, a hűséges Isten vagy és életem Megváltója.” A bajor herceg arra kérte, hogy vonja vissza tanait. Husz így felelt bátran: „sohasem prédikáltam a Szentírás ellen, és amit eddig a számmal hirdettem, most a véremmel pecsételtem meg.”

Utolsó szavait az ott lévő végrehajtókhoz intézte, miközben a jobb jövőbe vetett reményét soha sem vesztette el. A rózsát begyűjtő hóhérnak ezt mondta: „Egy libát akarok elégetni? Egy századdal később, olyan hattyútok lesz, amelyet sem megsütni sem megfőzni nem lesztek képesek.” Amíg a lángok a magasba csaptak, hallani lehetett, amint Husz zsolnárokat énekelt, míg a lelke egy jobb világba költözött, az ő Megváltójához. A hamvait a bajor herceg kérésére összesöpörték és a Rajna folyóba szórták.

Sokan úgy hiszik, hogy a hattyú, amire Husz a máglyán utalt, a reformációt volt, ami végigsöpört egész Európán, a Brit-szigeteken és onnan Amerika felé tartott, az a reformáció, aminek Husz csodálatos előfutára volt.

Dr. George M. Ella

(Engedélyezett fordítás a *The Banner of Sovereign Grace Truth* 2005. áprilisi számából, fordította: Nagy Márta)

„... sohasem prédikáltam a Szentírás ellen, és amit eddig a számmal hirdettem, most a véremmel pecsételtem meg.”

Husz János

A hívó szó

Történt egyszer abban az időben, amikor még a távíró volt a távolsági kommunikáció leggyorsabb eszköze, hogy egy fiatalember talált egy távíró-kezelői állásról szóló újsághirdetést. Érdeklődött az állás iránt, ezért a hirdetésben megadott időben és címre elment a kiválasztásra.

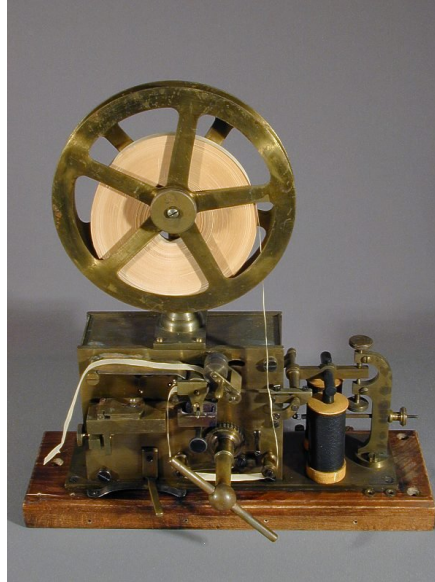
Amikor megérkezett, belépett az irodaépület nagy és nyüzsgő termébe. Sokan voltak ott, az emberek jöttek-mentek. A terem zsvijába egy távíró hangja vegyült. Az állásra jelentkezőknek a jelentkezési lapot a recepciós pultnál kellett kitölteni, és leadni, majd várni a hívásra egy belső irodába. A fiatalember kitöltötte a papírt, és oldalt leült az egyik székre, ahol rajta kívül még heten várahoztak.

Kis idő múlva a fiatalember felállt a helyéről, átment a termen, benyitott az egyik belső iroda ajtaján, és becsukta azt maga mögött. A többiek teljesen ledöbbentek, nem értették, amit láttak. Egymás közt tanakodtak, hogy mi volt ez, hiszen nem hallották a hívást. Azt gondolták, hogy a fiatalember valamit félreértett, és rosszul csinált, s ezért nyilván kizárják a jelentkezők közül.

Néhány perc elteltével kinyílt az ajtó; mindenki felfigyelt. A személyzeti osztály vezetője lépett ki a fiatal-

emberrel, akit visszakísért a váróhelyre a többiekhez, majd ezt mondta:

– Uram, nagyon köszönöm, hogy elfáradtak ide, és közlöm Önökkel, hogy az állást betöltöttük.

A hoppon maradt jelentkezők nagyot néztek, és elkezdtek zúgolódni. Egyikőjük megszólalt:

– Egy pillanat, ezt nem értem. Mindannyian előbb jöttünk ide, mint ez az ember, és mi még csak esélyt sem kaptunk az elbeszélgetésre. Ő volt itt az utolsó, és ennek ellenére ő

kapta meg az állást?! Ez nem tisztességes!

A vezető válaszolt:

– Ön téved. Az elmúlt percekben, amíg önök itt ültek, és vártak, az itt hallható távíró ezt a morze-üzenetet közvetítette: „Aki hallja ezt az üzenetet, azonnal jöjjön be a 8-as számú irodába. Az állás az öné.”

Őnök – bár erre az állásra jelentkeztek, így nyilván ismerik a távíró kezelését – nem hallották meg ezt az üzenetet, ez a fiatalember azonban igen. Az állás tehát az üzenetben foglaltaknak megfelelően az övé.

Zajos, lármás, nyüzsgő világban élünk, olyanban, mint ez a távíros iroda. Az emberek figyelmét sok minden elvonja, és leköti, ezért nem képesek meghallani Isten hívó szavát, amely minden egyes ember számára megjelenik a teremtett világban, a Szentírásban, Krisztus életében és elvégzett munkájában.

A kérdés az, hogy oda is figyelünk, vagy csak várunk még valamire, amit magunk se tudunk, hogy minek kellene lennie. Vajon meghalljuk, meg akarjuk hallani az Úr beszédét, amikor szól hozzánk?

(Az *E-mail Ministry* nyomán, fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál)

A megzabolázott nyelv

A keresztyén életben a megszentelődés útján előrehaladni azt jelenti, hogy megtanuljuk kontrollálni a nyelvünket. Ez kétségkívül kihat az élet más területeire is. Ezért bölcs dolog egy keresztyén embernek a nyelvére összpontosítani, mert ha ott sikerrel jár, akkor mindenhol máshol is sikerrel jár. Fegyelmezd a nyelved, s ezáltal fegyelmezni tudod önmagad. Isten ezt üzeni számunkra ebben a témában:

„Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni” (Jak 3,2).

Fel sem tudjuk mérni, milyen fejlődést és támogatást jelenthetne minden családnak, barátságnak és gyülekezetnek, közösségnek, ha ezekben a körökben több figyelmet fordítanának a nyelv megszelídítésére. Aligha van földünkön olyan család, aligha van olyan barátság, és aligha van olyan gyülekezet, amely ne szenvedett volna komolyan tagjainak megzabolázatlan nyelve miatt. Szinte minden gyülekezet történelmi múltja azt mutatja, hogy az üldöztetés éles kardja ezeket pusztított el, viszont az éles nyelv tízezreket. Kisebb vitákból a nyelv képes akár egy holokausztot kirobbantani, képes volt számtalan lelkipász-

tor hírnevét csorbítani, bemocskolni a pátriárkák, próféták és apostolok nevét. A nyelv bűne elősegítette az egyházi és államok közötti háborúkat, és ellenségeskedést támasztott azok között, akiknek barátsága korábban szilárd volt.

Különös – a fentiek figyelembevételével –, hogy az emberiség eddig még, annyi évszázad után, nem létesített néhány olyan intézményt, amelyek a nyelv megszelídítésével foglalkoznának. Isten ihletett embere így írja ezt le: „Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízieké megszelídíthető és megszelídített az emberi természet ál-

tal: De a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.” (Jak 3,7-8)

Ez a tanúságtétel igaz. Vannak a földön mind oroszlánidomárok, mind kígyóbűvölők. De olyan ember, legyen az férfi vagy nő, akit nyelvvidomárnak vagy nyelvselídítőnek nevezhetünk, meglehetősen ritka.

A Bibliának igen sok mondanivalója van a nyelvvel kapcsolatban. Az a keresztyén, aki szeretne növekedni a szentségben, annak sokkal nagyobb figyelmet kell szentelnie az Úr eme tanítására: „A nyelv is tűz...” (Jak 3,6) Csupán egy gyufára van szükség, hogy egy fél erdő leégjen, és elég egyetlen csípős megjegyzés, hogy egy fél királyságot vagy egyházat lángba borítson.

A Római Birodalom idejében az egyház harcra szállt egyetlen *i* betű miatt. Az eretnek vonal képviselte azt a nézetet, hogy Krisztus az Atyával hasonló lényegű (*homoiousios*). Az igazhitűek méltán utasították vissza az *i* betűt és ragaszkodtak ahhoz, hogy Krisztus egylényegű az Atyával (*homoousios*). A kis eretnek *i* betű jelentette a különbséget az igazság és a tévedés között.

Egyetlen gonosz szó pusztulást hozott mindenhová. Mérgező hatása következtében Athanasiust ötször is száműzetésbe küldték és a fenti vita ezrek hitét rázta meg. Micsoda nagy ereje van egyetlen szónak – sőt, egyetlen betűnek – lángba borítja az egész földet! Nem csoda, hogy Isten azt tanította nekünk a nyelvről: „... halálos méreggel teljes.” (Jak 3,8)

Egy embert, amikor megszelídíti nyelvét, akár még önsanyargató keresztyénnek is titulálnak. Az a keresztyén, aki képes tartani a száját, az igaz tanítványa Mesterének, akiről megíratott: „Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (1Pt 2,23) Amikor Megváltónkat igazságtalanul arcul ütötték, akkor szelíden ennyit mondott: „Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyosságot a gonoszúságról; ha pedig jól, miért versz engem?” (Jn 18,23)

Krisztus a szelídség példája. Senki nem szenvedett el annyi gyalázatot, ily türelemmel. Ilyen provokációk közepette senki nem tartotta hozzá hasonlóan féken a nyelvét. Ha Isten Bá-

rányának követői vagyunk, akkor jól tesszük, ha gyakoroljuk, amit Ő mondott. „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.” (Mt 5,39)

És újból, Mesterünk azt mondja: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és eső ad mind az igazaknak, mind a hamisoknak.” (Mt 5,44-45) Micsoda nyelvet megzabolázó tanítás ez!

A figyelmetlen ember talán azt gondolja, hogy Krisztus szelídsége gyengesség. De nem az! Hiszen van helye az erős beszédnek, és van helye a vádnak és a kritikának. A keresztyéneknek alázatosoknak kell lenniük, de nem félénkeknak vagy szégyellőseknek. Jézus kész volt türelemmel szenvedni a személyes sértéseket, de nem szenvedte el tétlenül az Isten ügye elleni támadásokat és sértéseket. Ugyanaz a Jézus, aki finoman válaszolt, amikor arcul ütötték, felemelte hangját és erőteljesen tiltakozott azok ellen, akik az evangélium és az emberek lelkének ellenségei voltak.

A nyelv megszelídítése nem gyáva hallgatásra tanít. Amikor Krisztus evangéliuma fenyegettetik, engedjük, hogy az Ő minden igazszívű követője vészjelzést adjon. Figyeljünk Üdvözítőnk hangjára, amikor szembeszáll a romlott vallásossággal, amely átokkal fenyegeti mindazokat, akik belesnek csapdájába: „De jaj néktek képmmutató írástudók és farizeusok,

mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” (Mt 23,13)

Ebben a fejezetben Krisztus nyolcszor is leleplezi az akkori korrupt vallási vezetőket, mondván: „Jaj nektek!” Hétszer is nyilvánosan leleplezi képmmutatásukat. Kétszer is bírálja őket, mint vak vezetőket, máshol kétszer is úgy említi őket, mint „bolondok és vakok”, és egyszer, mint kígyók és viperák nemzetsége.

Ha Krisztus igaz követői vagyunk, akkor őszintén beszélnünk kell, amikor látjuk az igaz vallással szembeni tiszteletlenséget, akár a hamis tanítások által, akár a hamis gyakorlat által.

István is, akinek arca úgy ragyogott, mint egy angyalé, a Szanhedrin előtt állván bátran használta nyelvét, hogy a vallásosságot hamisan színlelők ellen felszólaljon: „Kemény nyakú és körülmételetlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen. A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik eleve hirdették amaz Igaznak eljövételét: kinek ti most árulóivá és gyilkosivá lettetek.” (ApCsel 7,51-52)

Ez a felszólalás nem az önkontroll elvesztéséből fakadt. Temperamentuma nem ragadta el nyelvét. Nem! Az úgynevezett vallási vezetők világiasága és testisége miatt háborgott István lelke.

Oh, bárcsak Isten megtanítaná nekünk, hogy „Ideje van a hallgatásnak és ideje a szólásnak.” (Préd 3,7) A szívünkben lapuló bűn haragos szavakra nyitja meg szánkat olyan esetekben, amikor pedig jobban tennénk, ha hallgatnánk. A bűn sokkal inkább kiáltásra nyitja ajkainkat, mint amikor fel kellene emelni szavunkat Isten ügyéért és igazságáért.

Nem sok dolog van, ami úgy bántja az ember lelkiismeretét, mint a nyelv emlékezetes bűnei. „Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak.” (4Móz 12,3) Mégis, még őrá is azt írja az Ige, hogy egy alkalommal meggondolatlanul szólt: „Mert megkeseríték az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival.” (Zsolt 106,33) De annak az egy nem helyenvaló cselekedetnek az emléke

a sírig kísérte. Halálának előestéjén Mózes bevallotta: „De én reám megharaguvék az Úr timiattatok.” (5Móz 4,21) Egyetlen meggondolatlan beszéddel eljátszotta az Ígéret földjére való bejutását. Milyen gyakran kívánhatta, hogy bárcsak ne mondta volna ki azokat az elhamarkodott szavakat! És milyen sok ember van ezzel ugyanígy.

Ez az, ami miatt a zsoltáros így kiált: „Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását!” (Zsolt 141,3) Ehhez hasonlóan Jakab, az Úr testvére ezt írja: „Azért, szeretett atyámfiain, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” (Jak 1,19) Hogy megerősítse, mily nagy szükségünk van az óvatosságra és a körültekintésre a beszéd terén még ezt is mondja: „Ha valaki istentiszelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló.” (Jak 1,26) Boldog az az ember, akinek nyelve nem szól álnokságot, hanem határozott kontroll alatt van.

Biztosak lehetünk abban, hogy minden keresztyénnek, különösen Krisztus evangéliuma szolgálóinak lesznek ellenségei, számítanunk kell hát

rájuk. Megszentelődésünk akkor tétetik próbára, amikor igazságtalanul kritizálnak bennünket, és alapelveinket becsmérelnek. A kísértés, hogy „vágjunk vissza”, gyakran ellenállhatatlanul erős. Akár egy kicsi dolog is felmérgecsit bennünket, például az ellenség gúnyos mosolya.

De minden erőnkkel el kell háritanunk azt a kísértést, hogy „úgy adjunk, ahogy mi is kapunk”. Az ilyen órában az igaz keresztyénnek két kézzel kell megragadnia a türelmet. Legyen ez akár egy magánjellegű esemény, egy gyülekezeti alka-

lom vagy bármilyen más helyzet, a keresztyénnek alkalmaznia kell a vészfékeket, amelyek megakadályozzák abban, hogy bűnös természete szerint ellenségeskedésre ellenségeskedéssel válaszoljon és meggyújtsa a puskaporos hordó kanócat.

Emlékezzünk arra, hogy mindig lesznek olyan próbára tevő okok, amelyek csábítják bosszúvágyó nyelvünket. Az egyik ilyen ok a büszkeség. A másik az emberektől való félelem. Még egy másik a vonakodásunk, hogy hibáinkat bevalljuk. És minden más oknak a gyökere pedig a hitetlenség. Mert ha valóban hinnénk, amit vallunk és tanítunk, hogy hiszünk, akkor mindig emlékeznünk kellene ezekre a szavakra: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.” (Róm 12,19) Haragra haraggal felelni rossz és szükségtelen is. Isten, előbb vagy utóbb, megbosszul minden rosszat és minden sértést, amik az ő drága gyermekeit érték.

Egy óriási lépés a szentség felé, amikor egy hívő Isten parancsa szerint elkezd az ellenséget gyakorolni, hogy: „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.” (Péld 15,1) Dávidra ez a mennyei lelkület a jellemző, amikor süket fülekkel fordul Séruja hangos káromlása felé: „Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazd Dávidot.” (2Sám 16,10) Ez nem gyengeség volt, hanem hit. Várta azt a napot, amikor Isten megjutalmazza az ellenség átkozódása közepette tanúsított türelmét: „Nem talán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.” (2Sám 16,12)

Egy hívőnek küzdenie kell a megszelídített nyelvért, amely a kedvesség törvénye és a szeretet hangja alapján működik. Jót kíván mindazoknak, akik szeretik őt. És jót kíván mindazoknak, akik gyűlölik őt.

Az ilyen keresztyének a Mester igaz követői. Az ő hangjuk végül az angyalok hangjával fog elvegyülni.

Maurice J. Roberts

(Engedélyezett fordítás a *The Banner of Truth* 2005. márciusi számából, fordította: Tihanyi Nagy Enikő)

A kérelem

Küldi: Katona, harctér

Kapja: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök,
Lelki Fegyveres Erők

Tárgy: Áthelyezés

Tisztelt Uram!

Jelen levelemben juttatom el Önhöz áthelyezési kérelmemet a frontvonalból irodai munkára. Kérelmemet az alábbiakban indokolom.

Pályámat közlegényként kezdtem. Ön nem sokkal ezután engem – a frontbéli harc erőssége miatt – tisztté léptetett elő, és komoly feladatokkal, felelősséggel bízott meg. Azóta a felügyeletem alatt sok újonc és katona áll, akikért én felelek. Őket kell kiképeznem, megosztani velük a harci tapasztalatokat, az ellátásukról gondoskodni, irányítani őket, bonyolult problémákra kell megoldásokat találnom, fontos döntéseket meghoznom, miközben magam is a felsőbb szintű parancsokat hajtom végre. Egy magasabb rangú tiszti funkcióba helyezett engem, holott én a szívemben tudom, hogy csupán közlegényhez való képességeim vannak.

Tisztában vagyok azzal, hogy Ön minden, a feladataim ellátásához szükséges dolog biztosítására ígéretet tett. De a valós helyzetet a felszereléssel kapcsolatban most Ön elé kell tárnom, Uram.

Az egykor erős, vastag anyagú egyenruhám ma már viseltes, helyenként szakadt, rajta sok-sok folt azok könnyétől és véréből, akiket a harcban segíteni, támogatni próbáltam. Elnyűtt bakancsom talpa elkopott, és nemsokára leválik a sok toborzó úttól és hadtest-látogatástól, ahol a csapatokat próbáltam buzdítani. Fegyvereim elhasználódtak, kicsorbultak az ellenséggel vívott folyamatos küzdelemben. A Hadi Előírások Könyvének rendelkezéseimre bocsátott példánya az állandó használatban elrongyolódott, koszos és szakadt, benne a szöveg már elmaszatolódott, néhol alig látszik.

Ön azt ígérte, hogy a szolgálatban mindvégig velem lesz, de amikor a csata zaja olyan hangos, és a zűrzavar olyan nagy, se nem látom, se nem hallom, Uram. Nagyon egyedül érzem magam. Elfáradtam. Kimerültem. Szeretnék továbbra is a seregben szolgálni, ezért sosem kérném a leszerelésemet. Azonban ezúton kérem a lefokozásomat és áthelyezésemet. Szívesen irattározok, vagy takarítok illemhelyet, csak hadd menjek el innen a csatamezőről. Kérem, Uram!

Tisztelettel,

Hűségese, de elfáradt katonája

Küldi: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök, Lelki Fegyveres Erők

Kapja: Katona, harctér

Tárgy: Áthelyezés

Kedves Katona!

Áthelyezési kérelmét ezennel elutasítom.

Indoklás: ebben a háborúban Önre szükség van. Besorozásakor pontosan arra a feladatra lett kiválasztva, amelyet most ellát. Ígéretem, mely szerint minden, a feladatai ellátásához szükséges dolgot biztosítok, továbbra is fennáll, és azt be is tartom. Ön nem lesz lefokozva és áthelyezve, és sosem fog illemhelyet takarítani.

Ugyanakkor feltöltődésre és megújulásra van szüksége. Jelen levélem kézhezvétele napján jelentkezzen a tábor 12-es barakkjában, amely az ellenségtől biztonságosan védett, és elzárt minden csatazajtól, így ott csöndben megpihenhet. Ott fogok Önnel találkozni, hogy megnyugvást adjak. Régi felszerelése helyett újat is fog kapni.

Katona, elfáradt a harcban. Pihennie kell, és megerősödni. Én megerősítem, és az erőssége leszek.

Ezenkívül megsebesült a küzdelemben. Kívülről nem látható, de komoly belső sérülései vannak, ezért gyógyulásra van szüksége. Én meggyógyítom.

Reménységet, alkalmasságot és képességet adok a szolgálatra. Szavam majd újra lángra gyúl kiegészített és üres szívében, megújítja benne a szeretetet, a lelkesedést és a buzgóságot, és újra betölti a szívét.

Könyörületes Vezérkari Főnöke,

Jézus Krisztus

(Az E-mail Ministry nyomán,
fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál)

„Vezérelj útamat a Te Igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!” (Zsolt 119,113)

Már kiskoromtól fogva vallásosan neveltek, főleg a nagyszüleim részéről részesültem „komoly” római katolikus tanításban. Szüleim nem gyakorolták/ják vallásukat, hagytak haladni azon az úton, amelyet a nagyszüleimtől tanultam. Igyekeztem megfelelő komolysággal venni a vallásomat, elég rendszeres templombjáró voltam, rendszeresen jártam hittanórákra, volt egy időszak, amikor pap akartam lenni, rendszeresen „imádkoztam”, vagyis inkább kértem és megint csak kértem. Mindezek mellett nagyon visszahúzódozó voltam, nem nagyon jártam társaságba, közelebbi kapcsolatot csak néhány emberrel tartottam fent, társaság helyett inkább magányosan, esetleg egy-két barátommal kirándulni jártam, olvastam, bicikliztem.

A gimnáziumi idő alatt kezdtem kutakodni, figyelni minden információra ami a világ felől érkezett felém, jó néhány könyvet elolvastam különböző „életfilozófiákról”, próbáltam erkölcsösen élni, próbáltam nem átvenni a világ kérdését, dicsekvését, hatalomvágyát, hazugságát, stb., persze utóbb rájöttem, hogy mindezekről csak annyira tartottam távol magamat, amennyire nekem az kényelmes volt. Sok mindenben megalkudtam a világgal. Persze nem is tehettem másként. Egyedül, Isten nélkül nem is lehet! Egyetem éveim alatt is rendszeresen jártam misékre, ezenkívül eljártam más felekezetek alkalmaira is: református istentiszteletre, baptista alkalmakra, még olyanokéra is, akikről addig nem is hallottam, sőt esetenként csak később tudtam meg hogy hol is voltam.

Most visszaemlékezve látom, hogy hiába jártam annyi alkalomra, hiába kutattam, hiába hallgattam meg annyi előadást, nem jutottam előre. Mintegy hályoggal a szemeimen jártam a világban, nem tudtam mi az IGAZSÁG, így hát önmagamnak gyártottam egy mércét, ami szerint akartam élni. Azt hittem, hogy Istennel vagyok, őt szolgálom, akkor amikor a legtávolabb voltam Ótőle. Egyik bűnömmel takargattam a másikat, saját magamat felmentettem, azt hittem Isten előtt kedves lehetek, ha a magam által felállított mérce nek megfelelek. Hittem, hogy minden ember alapvetően

jónak születik csak a nevelés, a világ teszi azzá ami válik belőle. Ezért megpróbáltam mindenben a jót meglátni, s amennyire lehet csak azt nézni, azt venni észre.

Kolozsváron, az egyik ifjúsági mise végén a pap egy viccet „sütött el”, ami annyira visszásnak tűnt, hogy többet nem mentem be abba a templomba. Egyre gyakrabban kezdtem járni a református alkalmakra ezek után, de főleg itthon továbbra is eljártam a misékre. Ebben az időszakban kerültem kapcsolatba két jelenlegi testvéremmel, akikkel alkalmanként beszélgettünk Istenről, az Igéről, Urunk követéséről. Lassan elkezdett lehullni a lepel a szemeimről, egyre több kérdésem megválaszolásra talált, szerettem volna tudni Isten akaratát az én életemben is. Megláttam, hogy lázadásaimért Isten ellen ítéletet érdemlek, hogy semmi jó nincsen énbennem, sőt alapvetően hazug vagyok, hogy az irigység, az önsajnálát, a szeretetlenség teljesen átítattak, s ráadásul semmit sem tehetek, amivel jóvátehetném a bűnemet.

A kolozsvári ócskapiacon vásároltam a bibliámat, aminek az első lapjaira két ige volt írva, amely egyenesen nekem szólt:

„Messzinnen is megjelent nékem az Úr, mert örökévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.”
(Jer 31,3)

„Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjaival támogatlak.” (Ézs 41,10)

Ahogy elkezdtem rendszeresen olvasni a Szentírást, Urunk lépésről-lépésre rávilágított újabb hibáimra, bűneimre, és figyelmeztetett, hogy térjek meg. Szavai rávilágítottak arra, hogy nem szolgálhatok két úrnak, hogy nincs „arany középút”:

„Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.” (Mt 12,30)

Nehezen tudtam dönteni, sokat vívódtam, rettenetes volt, hogy nem tudtam, hogy vajon üdvözülök vagy sem, vajon Isten kiválasztott, vagy csak én mesélem be magamnak, hogy ez így van. Túl „egyszerűnek” tűnt, hogy csak annyit kell tennem, hogy hittel elfogadom Krisztust megváltómnak. De tudtam, hogy nincs más lehetőség, hiszen az Ige világosan erről beszél.

„Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (Jn 14,6)

„És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel 4,12)

Urunk kegyelméből megértettem, hogy Krisztus értem is meghalt, megértettem, hogy mitől is mentett meg az Ő halála által. Megértettem, hogy mivel életem Óáltala van,

nekem is Neki kell adnom az enyémet, Őt kell szolgálnom, dicsőítenem egész életemmel. Tudom, hogy nem kell félnem, bármilyen próbák is jönnek, mert Ő velem van és megtart. Hiszem, hogy Ő megadja az erőt, hogy követhessem ezen az úton.

„És én örök életet adok nékik; és soha örökké nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” (Jn 10,28)

„Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítatál, nem imádjuk.” (Dán 3,17-18)

Orbán Csaba

„Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdte bennetek a jó dolgokat, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig.” (Fil 1,6)

Ez az ige többször előjött életemben, de valamennyi-szer mást jelentett. Kezdetben ezzel igazoltam, hogy nincs miért aggódní, mert Isten látja a cselekedeteimet (még ha azok nem is tökéletesek), de mivel mindez az ő munkája, Isten gyermeke vagyok. Mit jelent azonban a jócselekedet? Mitől válik valami jóvá? Minden, amit teszek, és mások rábólintanak, és vállveregve elismernek, az jó? Vagy jó az, amit Isten mond annak? Így értettem meg, hogy ami nem hitből van, bűn az (Róm 14,23).

Isten kezdetben egy szerető Isten volt (legalábbis más tulajdonságait nem ismertem), akinek gondja van ránk, és ha kérjük megbocsát. Így nőttem fel egy olyan családban, ahol Isten nem volt része a mindennapi életünknek. Hálás vagyok, hogy adatott egy hívő nagyszülő, akinek szintén fontos volt, hogy halljak Istenről és tervéről az emberrel. Ezért gyerekkoromtól fogva jártam vasárnapi iskolába, ahol ismerkedtem a Bibliával. A csodák, a hősök érdekelték, és a róluk szóló történetek. Számomra Sámson, Dávid inkább hősök voltak, mint Isten emberei. Ezért is, szép lassan rutinná vált vasárnap istentiszteletre járni, és összejöveteleken résztvenni.

Az idő elteltével a konfirmációs vizsga is megvolt. Továbbra is úgy gondoltam, hogy én hiszek, hiszen aki hisz a Fiúban, örök élete van. . . Az Ige további részét nem is igen tudtam.

A Sátán közben egyre jobban magához vont egy konkrét bűnben is. A képmutatásom már nekem is lelkiismeret furdalást okozott, de nem tudtam szabadulni a megkötöttségeimből. Az úrvacsorával eddig sem sokszor éltem, de utána már végképp abbahagytam. A bűn jobban vonzott, mint az áldás, ami ezzel jár.

Az egyetemre kerülve tudtam, hogy mivel kell számolnom, milyen kísértések érik az embert (távol a szülői felügyeletől, „szabadon” könnyen elbukhat az ember). Ezért

is olvastam Josh McDowell egyik könyvét, és határoztam el, hogy elkezdem rendszeresen olvasni a Bibliát. Érveket kerestem a „keresztyénségem” mellé. Miért is vagyok keresztyén, miért is jó ez nekem és mi az, amivel érvelni tudok, ha mások megkérdőjeleznének. Az utolsó évben ismerkedtem meg egy lánnyal, aki számára Isten nem igazán, vagy csak mint egy kegyetlen Isten létezett. Ő tartotta magát az elveihez, én nem. Belekerültem abba a csapdába, amibe szerintem sokan belelépnek, és egyre mélyebbre jutottam. Egyre több alkut kötöttem. Ekkor Isten testvéreket küldött, hogy pár jólirányzott kérdéssel észhez térítsenek, de a kötelékek túl szorosak voltak, és nehezen akartam engedni. Érvekkel próbáltam védeni igazam, miközben bibliaórákra és istentiszteletekre is kezdtem járni Kaposzderdahelyre (mindeközben vasárnap elmentem Dombóváron is a Metodista gyülekezetbe). Ezekon az alkalmakon döböntem rá, hogy stagnáló keresztyénség nem létezik, ha nincs növekedés, akkor sorvadás következik. Isten szuverenitását, a kiválasztást sokáig nem tudtam elfogadni, azt mondva, hogy kiválasztás nem létezik, és ilyet nem tehet Isten, de végül rá kellett jönnöm, hogy nincs helyes istenképem, hogy nem is ismerem Őt igazából.

Az igazi változás akkor következett be az életemben, amikor Isten kegyelméből nem tudtam mondani a lánynak (akinek CSAK egy hibája volt, hogy nem volt keresztyén). Nem volt könnyű Isten felé fordulni, mindaddig, amíg nem értettem meg, hogy milyen is a helyzetem, és mennyire rá vagyok szorulva kegyelmére. Hálás vagyok, hogy Isten megőrzött és adott testvéreket, gyülekezetet, valamint feladatot, hogy az Ő dicsőségére éljek.

Tudom hogy sokat kell még változnom, tudom hogy Isten semmit sem hagy félbe, és amit elkezd azt be is végzi.

Illés Szilárd

Gyógyír a homályos látásra

„És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről”
(ApCsel 9,18)

A bűn fő ereje különféle emberek természetében különbözőképpen mutatkozik meg. Sokak esetében a bűn a szemükben a legnyilvánvalóbb. Azaz dolgozik a tudatlanságon, tévelygéseken és előítéleteken keresztül, amelyek megrontják a mentális látást.

Sokan vannak, akik hallják az evangéliumot, de nem értik meg, mert vakok. Ebben az állapotban volt Saul is. Megtéretlen emberként is hűen ragaszkodott téves meggyőződéséhez. Azt követte, amiben teljes lényével és minden képességével hitt; a langymelegség idegen volt személyiségétől. Minden erejével a kereszt tanítása ellen harcolt, mert azt gondolta, hogy az hazugság. A szemei miatt volt tévedésben, így amikor szemei rendbe jöttek, Saul maga is helyreállt. Amikor a vakságot okozó fátyol lehullott Saul szeméről, fény tört lelkének addigi sötétségébe.

Elsőként a hályog azon fajtáit vizsgáljuk meg, amelyeket az emberek azért nem képesek észrevenni, mert azok a szemem *belül* találhatóak. Bár Saul szemem hályog volt, amikor a damaszkuszi úton ment, ha megnéztük volna az arcát, ugyanolyan fényes szemeket láttunk volna, mint bárki másnál. Hályog Saul szemén? Ez meg hogy lehet, hiszen ő egy éleslátású filozófus volt, egy farizeus, a nép tanítója. Nem hitte volna, ha valaki ezt mondta volna neki: „Saul, te vak vagy.” És mégis vak volt, mivel a szemei belülről voltak elfedve – a legrosszabbal.

Szemét az *önteltség* sötétítette el belülről. Felettébb nagyra tartotta a tarzusi Sault. Ha saját magát kellett volna bemutatnia, így kezdte volna: „zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus”, és folytatta volna a számtalan jócselekedet, böjtölés és imádság felsorolásával. Túl nagy volt az önbecsülése ahhoz, hogy Jézus Krisztus tanítványa legyen. Hogyan is válhatna egy rabbi, aki Gamáliél lábainál ült, a megvetett galileai követőjévé? A szegény parasztok követhették a názáreti embert, de valószínűtlen volt, hogy a zsidó irodalomban és görög filozófiában oly' képzett tarzusi Doktor Saul a názáretiért rajongó halászok és földművesek közé vegyüljön.

Önbecsülés

Ez az az ok, ami miatt nagyon sokan nem képesek meglátni Krisztust, és eljönni Hozzá, hogy elnyerjék az életet, mert annyira sokra értékelik magukat. Ahhoz, hogy meglássuk a Nagy Megváltót, a nagy Ennek előbb le kell dőlnie. Az ego hatásosan sötétíti el a lélek ablakait. Hogyan tudnának az emberek az evangéliumra tekinteni, amíg magukat olyan nagyra tartják?

Saul szemét belülről a *tudatlanság*, sőt, a *tanult tudatlanság* is elfedte, amely szintén a legrosszabbak közül való. Saul mindenfélét tudott, kivéve, amit valóban tudnia kellett volna. Sosem kutatta az Úr személyét és akaratát, csupán csak teljes igazságként elfogadta a közkedvelt híreszteléseket. Ha tudta volna, hogy a názáreti Jézus valóban a Krisztus, sosem hurcoltatott volna férfiakat és nőket börtönbe, de a tudatlanság ködje elfedte a szemét.

A tudatlansággal együtt jár egy másik hályog, mégpedig az *előítélet*. Aki semmit sem tud az Igazságról, általában az becsüli le, veti meg azt leginkább. Nem ismerte az Igazságot, és nem is akarta megismerni. Mivel meg volt győződve a saját elképzeléseiről, részéről legfeljebb egy gúnyos mosoly jutott annak, aki az Igazságról beszélt neki.

Ó, előítélet, előítélet, milyen sokakat tönkretettél! Hányan döntöttek el magukban, hogy az evangéliumnak mi nek kell lennie, miközben nem tudakozódtak afelől, hogy mi az valójában. Nem nyitottak az Igazság tiszta erejére, ennek következtében az nem is menti meg őket. Ó, bárcsak minden szemről lehullana ez a hályog, amelyet most elfed!

Saul lelkét elsötétítette még a *hitetlenség* ködje is. Látta István halálát. Ha látta a mártír ég felé emelt arcát, akkor észre kellett volna vennie azon a csodálatos békét, amikor a kőzáró közepette eltávozott ebből a világból; de Saul nem hitt. Talán a Megváltóról még többet is hallott, mint amennyire hajlandó volt emlékezni, de nem hitt. Ezeket a dolgokat holmi meséknek tekintette, és lábbal tiporta azokat. Sokan hisznek az eszükkel, de nem hisznek a szívükkel, mert bizalmukat nem Jézus Krisztusba vetik. Ki láthat, aki elutasítja a fényt? Ki találhatja meg az üdvösséget, aki nem hisz az Üdvözítőben?

Ezenkívül a *szokások* pikkelye is ott volt Saul szemén azáltal, ami ő maga volt régóta. Avagy a leopárd meg tudja-e változtatni a foltjait? Emberek olyan megszokott módon utasítják el az evangéliumot, és hajszolják a világ örömeit és bűneit, ezért képteleneknek arra, hogy Krisztust kövessék. A titkos bűnök szokásai különösen elvakítják a lelket.

Világiasság

Saul szemében a *világiasság* is egy hályog volt, mivel szerette az emberek dicséretét. Hírnevét fenn kellett tartania, hogy kortársainál magasabban szállhasson, és Izráel felemelkedő tanítójának tekintsék. Valószínűtlen volt, hogy Saul higgyen Jézus Krisztusban, mert akkor elvesztette volna honfitársai tiszteletét.

Az emberektől való félelem és az emberek dicséretének szeretete megakadályozza az Igazság meglátását Jézusról, és azt, hogy az ember elismerje Őt Isten Fiának. „Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” Hogyan alázkodnának meg az emberek Krisztus előtt, amikor szüntelenül a többi bűnösnek való hízélgésben tetszelegnek? A tömjénezés szerelme, amely a világiasság egyik formája, elvakítja a szemet; és ez mindenféle múlandó dolgok után való vágyat is eredményez. Ha hagyjuk, hogy a szív a vak világ felé vágyakozzon, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten dolgait meg sem látja majd.

Saul szemét belülről ezek a dolgok zárták el, amikor az úton Damaszkusz felé tartott, de mi most a *felszínre hozva* megláthattuk ezeket, s ekképpen ő is megláthatta ezek létezését. Vajon mi volt az, ami a felszínre hozta ezeket a bűnököt, és ráébresztette Pált arra, hogy addig vak volt?

A nagy megvilágosodás

Először is *Krisztus hatalmas dicsősége*. Ahogy mondta: „Lőn pedig, hogy amint menék és közelgeték Damaszkuszhoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem.”. S hozzáteszi: „nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt”. De bizonyosságot tesz az Úr Jézus Krisztus magáról az embereknek, hogy ráébredjenek saját vakságukra, és ezt mondják: „Mennyire vak voltam, hogy nem szerettem ezt a szépséget, hogy ellenálltam ekkora kegyelemnek, hogy nem bíztam magam erre a tökéletes Megváltóra.”

Másodszor, ami levette Pál szeméről a homályt, ez a megválaszolhatatlan kérdés: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ez tette helyre benne a bűntudatot. Ez volt az a „miért”, amire a tarzusi Saul nem tudott „mert”-et találni. Amint megértette, hogy a názáreti ember a dicsőséges Krisztus, valóban rögtön „átkozottá” vált. Nem tudott válaszolni.

Hasonlóképpen, amikor az Úr Szentlelke által a szívünkbe helyezi ezt a megválaszolható kérdést, elkezdünk gondolkodni. Kérdőre von bennünket: „Miért kell a bűnben élned? Miért választod a gonoszság bérét? Miért keményítetted meg szívedet az evangélium ellen, és miért gúnyolod ki? Miért gyűlölöd Isten szolgáit?”

Ha azonban a Szentlelke a helyükre teszi a szívünkben ezeket a miérteket, ezt mondjuk: „Milyen vak bolond vagyok, hogy így cselekedtem, kapálóztam a lelkiismeret ellen, hadakoztam a legjobb Barátom ellen, és megvettem azokat, akiket leginkább is csodálnom kellene.” Krisztus szájából a „Miért?” megmutatja nekünk saját vakságunkat.

A hályogok Saul szemén immáron láthatóvá váltak, miután *lelkében rettenetes zavarodottság* kerekedett. Azt olvassuk, hogy mikor kinyitotta a szemét, senkit sem látott, remegve és ámulva azt kérdezte, hogy mit kell tennie. Szá-

mosan tudjuk, hogy mit jelent ez. Isten keze alá kerültünk, míg csak nem remegtünk teljesen, hogy kell maradjon valami remény számunkra, és reszkettünk, hogy oly' sokáig elutasítottuk ezt a reményt. És ebbe az ámulatba vegyült a remegés, nehogy végül mégis ezt mondja az Úr: „Mivel olyan sokáig rugdalóztál, a kegyelem kapui bezárattak előtted.”

Nem kétséges, hogy önnön vaksága még nyilvánvalóbbá vált Pál számára, amikor *három nap és éjszaka imádkozott*, térden állva kiáltott kegyelmért, amelynek szükségességét a saját bőrén tapasztalta meg. Ha a megkönnyebbülés nem érkezik azonnal, akkor a bűnét megbánó egyre hangosabban kiált, a szíve egyre égetőbben fáj, és meglátja, hogy mennyire vak volt, hogy ilyen helyzetbe hozta magát.

Néha jó az, ha az Úr engedi a keresőt egyre csak kegyelmért esedezni, amíg csak meg nem érti, hogy valóban mennyire szüksége van erre a kegyelemre. S amikor igazán meglátta lelke sötétségét, később sokkal bátrabb lesz majd a fényt megmutatni másoknak.

És most egy kis gyakorlati vizsgálódásra szeretném indítani Isten népét. Saul most már tudja, hogy vak, habár már sokkal jobban látja a kegyelmet, mint látta korábban, amikor azt gondolta, hogy lát. De még mindig arra vágyunk, hogy a homály távozzék el a szemeiről. *Mit vagy kit használj fel az Úr, hogy eltávolítsa azt?*

Isten eszköze

Nem egy angyal, nem is egy apostol, hanem egy Anániás nevű *egyszerű ember* volt az, akit Isten felhasznált abban, hogy a vak Saul lásson. A nevén kívül nem sokat tudunk erről a kedves testvéréről, mégis Anániás volt az egyetlen ember, akit Isten azért küldött, hogy eloszlassa a ködöt apostolának szemeiről.

Kedves testvérek, bárcsak Isten minél többeket áldana meg közületek hasonló munkában. Talán éppen ma, habár egyszerű keresztyén ember vagy, Ő mégis felhasználhat téged áldott eszközeként abban, hogy segítesz valakin, hogy megnyíljon a szeme, aki azután Isten kiemelkedően hasznos emberévé válik.

Anániás is egyszerű, de igaz ember volt. Ismerte Urát, és meghallotta a hangját, amikor szólította: „Anániás!” Isten ismerte őt, és a nevéen szólította. Isten nem fog küldetésre elhívni, hacsak nem vagy igaz, őszinte, és nem jársz az Úrban. De ha ez illik rád, akármennyire is alkalmatlannak érezheted magadat, keresd, és kutasd a vak lelkeket, akiknek „szeme” lehetsz.

Egy készsége ember

Figyeljük meg, hogy ez az Anániás *készsége* ember volt, így amikor az Úr szólította, ezt mondta: „Ímhol vagyok Uram!” Sok professzort ismerek, akik ezt válaszolták volna: „Íme, valahol máshol vagyok, Uram, de biztos, hogy nem itt.” A szívük valamire másfelé néz. Jó ezt mondani: „Íme, itt vagyok, Uram, készen elmenni az ébredező rászorulóhoz. Ha vigasztaló szóra van szüksége, kész vagyok elmondani neki. Ha útbaigazítás kell neki, itt vagyok, Uram, segíts meg segíteni neki.” Légy te is olyan készsége, mint Anániás volt.

Ugyanígy, Anániás *értelmes* ember is volt, mivel amikor az Úr azt mondta neki, hogy „Íme, imádkozik”, megértette, hogy ez mit jelent. Pontosan felismerte a kegyelem munkájának első jeleit Saul lelkében.

Ugyanakkor *figyelmes* ember, érdeklődő és jó ítélőképességű is volt, ezért így szólt: „Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől.” Szeretett volna többet megtudni Saulról, ezért érdeklődött a jelleme felől, és arról, hogy valóban a kegyelem munkálkodik-e a lelkében.

Az nem működik, hogy mindenki vállalt megveregetjük, és igyekszünk megvigasztalni anélkül, hogy előbb megismerjünk az illető helyzetét. A meggondolatlan beszéd többet árt, mint használ. Némely keresőnek nem vigasztalásra, hanem feddésre van szüksége. Nekik először sebeket kell szerezniük, mielőtt gyógyulást kapnának; jó tehát megismerni az adott személyt és ezáltal tudni a kezelés módját, mielőtt odamegyünk hozzá. Törekedjünk gondosan megvizsgálni az illető esetét, ahogyan Anániás is tette.

Érdeklődő hozzáállása mellett Anániás engedelmes ember volt. Egy olyan házba kellett elmennie, ahol azelőtt sosem járt, mégsem állt meg az úton ilyen vagy olyan mondacsinált okokból. Azonnal elment Júdás házába, és megkeverte a tarsuszi Sault. Istentől parancsot kapott; az Úr adott neki felhatalmazást, amellyel belépett a házba.

*„Szaladt az Úrtól küldött megbízott, nem pedig otthon hevert,
S a Mindenható kegyelme feltartóztatta azt az embert.”*

Anániás volt az, aki az Úr nevében feltartóztatta Sault. Vegyük észre azt is, hogy Anániás *közvetlen és kedves ember* volt, hiszen nem messziről beszélt Saulhoz, hanem odament hozzá, rátette a kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul.” Így helyes beszélni az Urat keresőkhoz, nem 10 km-re állni, és

beszélni messziről, vagy leereszkedően prédikálni a lent búsongó szegény bűnöshöz. Nem, hanem menjünk oda hozzá, és beszéljünk neki igaz módon, szeretetteljesen úgy, ahogyan Anániás is tette, mivel ő egy *testvéri szeretetet tanúsító* ember volt.

Anániás *Krisztus szolgája* volt. Amikor egy bűnösnek beszélsz, az Úr Jézus legyen az első, amit mondasz. Bármiről is beszélsz utána, kezd az Úr Jézussal. Beszélj Jézus Krisztusról, de beszélj személyesen és konkrétan, s ne a 700 évvel ezelőtt Ausztráliában élt emberekre utalj.

Az egyszerű beszéd ereje

Keresztyén körökben sok ügyes vadász törekszik elérni lelkeket, de kívánom, hogy százszor inkább igyekezzenek valóban *törődni* a lelkekkel. Egyházakban vannak olyan tagok, akik sohasem beszélnek másoknak lelki dolgokról. Ezek elfoglalják a helyüket a gyülekezetben, mintha csak az I. osztályon utaznának a vonaton. A helyüket és a kiszolgálást várják csak, és semmi mondanivalójuk nincs, mindegy nekik, hogy kit ér el az evangélium és kit nem.

Gyakran egy egyszerű szó egy egyszerű keresztyéntől elég ahhoz, hogy egy embert lelkében megérintsen, és végül megszabaduljon a bűn rabságából. Lehet, hogy még olyan alapos vagy akadémikus embereknek is, mint amilyen Tamás volt sok kétségével és kérdésével, csak egy helyénvaló szóra van szükségük, hogy beléphessenek a békesség és szabadság honába.

C. H. Spurgeon

(Engedélyezett fordítás a *The Sword and the Trowel* 1877. novemberi számából, fordította: Tihanyi Pál)

A szeretet lángjai

„Elbánok vele” – mondta a Fejsze. Csapásai le-sújtottak a kemény és erős Acélra. De minden csapással csak egyre jobban kicsorbult az éle, mígnem abbahagyta.

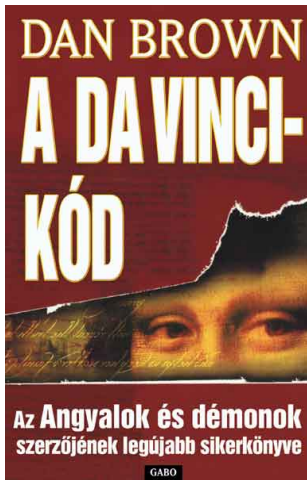
„Hagyd csak rám” – szólt a Fűrész. Könyörtelen, éles fogaival huzakodott előre-hátra. De ahogy erőlködött, legnagyobb meglepetésére a fogai mind elgörbültek, és kitortek.

„Hahh” – nevetett a Kalapács. „Tudtam, hogy kevesek vagytok ti ehhez. Majd én megmutatom nektek!” De a Kalapács feje a legelső ütés-kor lerepült, míg az Acélnek mindez meg se kottyant.

„Megpróbálhatom?” – kérdezte a Tűz. És gyengéden odahajolt a hideg, szívós Acélhoz, lágyan körülfogta, és nem engedte elmenni. És a kemény Acél megolvadt.

Egyesek szíve elég kemény ahhoz, hogy ellenálljanak a nyers erőnek és a fennhéjázó gőgnek. De a legkeményebb szív az, amely ellen tud állni a szeretet gyengéd lángnyelveinek.

A da Vinci kód evangéliumi keresztyén szemmel

A mai kor nagy mértékben vonzódik a misztikumhoz, a szenzációshoz és botrányoshoz. Egy nemrég megjelent könyv és annak filmváltozata, A da Vinci kód mind ezeknek a „modern” elvárásoknak eleget tesz. Kérdéshetné azonban valaki, ha keresztyénekként minden misztikus és botrányos művet ismernénk és értékelnénk, akkor jutna-e időnk fontosabb dolgokra, és egyáltalán szükséges-e nekünk ilyesmivel foglalkoznunk? Miért más

amikor is Konstantinus elfogadott vallássá tette a keresztyénséget a bibliai kánon már megvolt. Már a 200-as évekre összeállt a kánon. Bizonyítéka ennek, hogy az antiszemita Markion már 140-ben összeállított egy ellenkánont, amelyben csak Pál levelei és a Lukács evangéliuma volt megtalálható. A kanonikus írások hivatalos meghatározása nem Nagy Konstantinus idejében, hanem később történt meg formálisan, a Karthágói zsinaton 397-ben.

amikor is Konstantinus elfogadott vallássá tette a keresztyénséget a bibliai kánon már megvolt. Már a 200-as évekre összeállt a kánon. Bizonyítéka ennek, hogy az antiszemita Markion már 140-ben összeállított egy ellenkánont, amelyben csak Pál levelei és a Lukács evangéliuma volt megtalálható. A kanonikus írások hivatalos meghatározása nem Nagy Konstantinus idejében, hanem később történt meg formálisan, a Karthágói zsinaton 397-ben.

Miről is szól a könyv?

Elsősorban azért, mert ez a könyv történelmi tényekre hivatkozik és a keresztyén hit alapjait kívánja lerombolni. Másfelől pedig azért, mert a felületes szemlélőnek első látásra az egész elég meggyőzőnek hangzik, és éppen ezért a könyv hihetetlen népszerűsége tette szert (16 millió eladott példány világszerte). A film is nagy valószínűséggel hasonló sikert fog aratni. Nos pont ezért szeretnénk röviden válaszolni a könyv és film által felvetett problémákra.

Hiteles-e a Biblia?

Nem véletlen, hogy a könyv egyik fő célja a Biblia lejáratása. Azt mondja a szerző a 337. oldalon, hogy: „A Bibliát, amelyet ma ismerünk, a pogány római császár, Nagy Konstantinus állította össze.” A valóság ezzel szemben az,

hogy 313-ra, amikor is Konstantinus elfogadott vallássá tette a keresztyénséget a bibliai kánon már megvolt. Már a 200-as évekre összeállt a kánon. Bizonyítéka ennek, hogy az antiszemita Markion már 140-ben összeállított egy ellenkánont, amelyben csak Pál levelei és a Lukács evangéliuma volt megtalálható. A kanonikus írások hivatalos meghatározása nem Nagy Konstantinus idejében, hanem később történt meg formálisan, a Karthágói zsinaton 397-ben.

Ezzel szemben Dan Brown állítja: „Mivel Konstantinus évszázadokkal halála után változtatta meg Jézus státusát, már dokumentumok ezrei léteztek Krisztus életéről, amelyekben halandó emberként írták meg az életét. Konstantinus megrendelt és finanszírozott egy olyan új Bibliát, amely kihagyta azokat az evangéliumokat, amelyek Krisztus emberi vonásait emelték ki, és feldúsította azokat az evangéliumokat, amelyek az istenségét hangsúlyozták.” (DVK 341. o.)

A szerző azt kívánja bizonyítani, hogy szándékos hamisítás történt. Ha azonban olyan sok más dokumentum létezett, hogy van az, hogy az első egyházatyák mind csak a kanonikus írásokra hivatkoznak. Nézzünk egy pár példát:

- Kr.u. 95: Római Kelemen a következő könyvekre hivatkozik: Máté, Róma, Zsidó
- Kr.u. 140: Jusztin Mártír: Máté, Márk, Lukács, Ap-Csel, Pál gyülekezeti levelei
- Kr.u. 150: Polikarpusz: Máté, Lukács, Pál gyülekezeti levelei
- Kr.u. 170: Iréneusz: történelmi könyvek, Pál összes levele (Filemon kivételével), Zsidó, 1Péter, 1János, 2János, Júdás, Jelenések

Mire utal mindez? Arra, hogy már a 200-as évekre a kanonikus írások mind ismertek voltak (csupán két levélből nincs idézve: 2Pt, 3Jn). Ha pedig ez így van, nyilván ostobaság olyat állítani, hogy ezek az írások, amelyek Jézus istenségét világosan tanítják, csak a negyedik századból, vagyis Konstantin idejéből származnak. Különben is léteznek nagyon korai papirusz töredékek is, jóval Konstantin előtt, Jézus istenségét igazoló igeversekkel (pl. Chester Beatty papirusz, Bodmer papirusz).

Isten-e Jézus?

Természetesen a Biblia hitelessége a Biblia Istenének valóságát és hitelességét is felveti. Nem véletlen tehát, hogy a könyv Jézus istenségét támadja leginkább. Ezért mondja a szerző enyhe gúnnyal, hogy: „a legnagyobb történet, amit valaha is elmondtak, az a legnagyobb történet, amelyet eladtak.” Az eladott történet pedig nem más mint az, hogy Jézus Isten.

Brown szerint: „Konstantin megrendelt és finanszírozott egy olyan új Bibliát, amely kihagyta azokat az evangéliumokat, amelyek Krisztus emberi vonásait emelték ki, és feldúsította azokat az evangéliumokat, amelyek az istenségét hangsúlyozták.” (DVK 341. o.)

Két dolgot is állít a szerző. Először is azt, hogy hitelesebb evangéliumok, amelyek arról beszélnek, hogy Jézus csak egy ember volt, ki lettek hagyva. Másodszer pedig a meglévő evangéliumok nem hitelesek.

Nos, mindenek előtt Brown túlzó kijelentéseire, miszerint „dokumentumok ezrei léteztek Krisztus életéről” (DKV 247. o.), vagy „több mint nyolcvan evangéliumot vettek számításba”, azt kell mondanunk, hogy ez mind merő fantázia. A valóság az, hogy a Biblián kívüli evangéliumok száma 15 körülire tehető. Brown a Holt-tengeri tekercsekre és a Nag Hammadiban talált írásokra hivatkozik. A Holt-tengeri tekercsek között nem található újszövetségi irat, tehát nyilvánvaló, hogy az ott élő emberek nem az első századi keresztyének lehettek, hanem egy zsidó esszénus szekta tagjai. Ezek után igen bátor dolog ezekre az iratokra hivatkozni. A Nag Hammadiban Egyiptomban talált iratok között, egy jó pár gnosztikus írás található (a gnosztikusok egy olyan misztikus keresztyén szakadár csoport voltak, akik azt vallották, hogy a test mindenestől fogva rossz és csak a lélek jó. Ennélfogva nyilvánvaló, hogy számukra Isten soha nem lehetett testté és ezért ragaszkodtak ahhoz, hogy Jézusnak nem volt fizikai teste.) A gnosztikus evangéliumok mind a második és harmadik században keletkeztek, így tehát nyilvánvaló, hogy nem állt rendelkezésükre a szemtanúk vallomása, úgy mint az igazi evangéliumok szerzőinek. A Tamás evangéliuma, amelyet Brown olyan nagyra tart, például olyan képtelenségekkel van tele, hogy a nők nem üdvözülhetnek és Jézus Mária Magdolnát is átváltoztatta férfivá. Nos, ennyit a megbízható forrásanyagról, amely Brown szerint igazolja, hogy Jézus nem volt Isten.

Ellenben hallgassuk mit mond a Szentírás az Újszövetségben:

„Én és az Atya egy vagyunk. Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. Felel nekik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? Felelének neki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istené teszed magadat.” (Jn 10,30-33)

A Fil 2,6 ezt mondja: „... nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel.” Több más Ige is világosan beszél Jézus isteni voltáról. De hadd idézzünk Biblián kívüli bizonyítékokat arra nézve, hogy ez volt a keresztyének véleménye

jóval Nagy Konstantin előtt. Plinius, római császári tisztviselő így írt a császárnak Kr.u. 112-ben: „a (keresztyének) összegyülekeznek, és himnuszt énekelnek az istennek hitt Krisztus tiszteletére.” Ez egy pogány római véleménye a 2. századból. De hasonlóképpen nyilatkoznak a második századi egyházatyák is. Így például Ignatius (megh. 110 körül): „Mert a mi Istenünk Jézus, a Krisztus, Máriától fogantatott Isten terve szerint.” Ugyanezt állítja Polikarpus is a második században: „Adjon az Úr néktek örökséget és helyet az Ő szentjei között, és veletek együtt nekünk is és mindenkinek az ég alatt, akik hisznek a mi Urunkban és Istenünkben Jézus Krisztusban és az Ő Atyjában, aki feltámasztotta őt a halálból.”

Hogy mennyire hiteles az újszövetségi feljegyzés a Jézus feltámadásáról, ami leginkább bizonyítja isteni voltát mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy az első bizonyítékváltozóként nők vannak megnevezve, akiknek bizonyítéka az akkori korban jogilag nullával volt egyenértékű. Nos, ha valaki egy hamisítványt hoz létre, hogy erre egy birodalmat építsen fel (ahogy ezt Brown Konstantinról állítja), Jézus feltámadásának igazolására, az a kor viszonyait figyelembe véve semmiképp nem követte volna el azt a hibát, hogy nőket használjon fel tanúkként. Így tehát marad az egyszerű megoldás. Az újszövetség iratait Isten ihlette és neki így volt kedves, hogy Fiának feltámadását elsősorban nők által hitelesítse, még ha ez jogilag akkor nem is ért fel a férfiak bizonyosságával.

Volt-e felesége Jézusnak?

Az utolsó kérdés az, hogy volt-e felesége Jézusnak? Nyilván Brown szerint volt, és nem csak hogy volt, hanem lánya is született, és leszármazottai azóta is köztünk élnek.

Dan Brown ezt állítja: „Jézus és Mária Magdolna házassága történelmi tény.” Ezen úgynevezett történelmi tény bizonyítására Brown megint az apokrif iratokat használja, majd a Grál-legendát és végül a Leonardo festményét is. Az apokrifok bizonyító erejére nem érdemes sok szót vesztegetni. Amúgy a legnagyobb érv itt egy olyan kifejezés, amelyben állítólag Lévi így fedtte meg Pétert: „Ha a Megváltó becsben tartja őt, ki vagy te, hogy te megtagadhasd? A Megváltó nagyon jól ismeri őt. És ezért szereti őt jobban, mint bennünket.” (DKV 359. o.) Alapvetően nyilvánvaló, hogy még ez a kifejezés is távol áll attól, hogy világos bizonyíték legyen a Jézus és Mária házasságára. Ezért a könyv írója

más bizonyítékok után nézett és a Grál legendáját (egy kehelyről szóló legenda, amelyben állítólag felfogták Jézus vérért), dolgozta át úgy, miszerint, a Grál maga Mária teste volt és a francia Meroving királyi család hozzá vezetheti vissza nemzetségtáblázatát.

Nyilvánvaló azonban, hogy Jézusnak nem volt felesége és ma senki sem gondolja ezt komolyan, kivéve egy pár misztikus társaságot. A bizonyítéka ennek a Bibliából egyértelmű. Mivel az ószövetségben a férjhezett asszonyokat a férjük neve szerint ismerték (pl. „A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna.” – Jn 19,25), így ha Mária Magdolnának férje lett volna, ez lett volna az utóneve, mint ahogy olvassuk a másik Mária-ról Kleopás feleségéről. Ehelyett az Írás a helységnév alapján azonosítja, ahonnan származott (ez a Mária Magdalából származott).

Brown a Nag Hammadiból származó Fülöp evangéliumára is hivatkozik: „És a Megváltó társa Mária Magdolna volt. . . Az arameus bármely szakértője elmondhatná önnek, hogy a társ szó akkoriban az arát jelentette.” (DVK 357. o.) Van egy elég komoly szépséghibája ennek az állításnak, az ugyanis, hogy a Fülöp evangéliuma kopt nyelven íródott és nem arámul. Úgy látszik, a szerzőt nem zavarja ez a dolog. Azonban, bármelyik szakértő elmondhatná, hogy a társ

igenis legtöbbször útítársat jelent, mind kopt, mind arám nyelven.

Ami Leonardo da Vinci utolsó vacsorájának festményén jelenlévő Jánost illeti, arra nem érdemes sok szót pazarolni. A szerző szerint János nem János, hanem Mária. Ha azonban János Mária lenne, nem lenne meg a tizenkét tanítvány. Amúgy milyen jelentősége lehet egy középkori festménynek, egy ilyen kérdés eldöntésében. Nagyjából semmilyen. Körülbelül ennyi jelentősége van a könyvben szereplő legendáknak, a Sion rendje titkos társaságnak (ezt a társaságot Franciaországban leplezték le, mint csalókat stb.). Az ilyen összeesküvés-elméleteknek, és az ilyen könyveknek, valamint filmeknek az lenne a céljuk, hogy a tájékozatlanokat félrevezessék és az Istenbe vetett hitet aláaknázzák.

Ezért tehát senkit ne tévesszen meg ez tudományoskodó nyelvezet, se a könyv nagy sikere. Ne is rettenjünk meg annak tartalmától, hanem bátran tájékozódjunk (lásd pl. www.apologia.hu bővebb felvilágosítás végett) és használjuk ki a lehetőséget, hogy hitetlen vagy kételkedő embereknek – e könyv és film kapcsán is – bizonyosságot tegyünk a Biblia hitelességéről és annak Krisztusáról, Aki a mi valóságos, feltámadott és dicsőséges Megváltónk.

Bagoly Gyula

Megbocsátás

Történt egyszer, hogy két farmer, akik testvérek voltak, és egymás szomszédságában fekvő farmokon laktak, nézeteltérésbe keveredtek. Ez volt az első komoly vita a 40 éves gazdálkodásuk alatt, amíg közösen használták a gépeket, megosztva a munkát és annak gyümölcseit, szükség szerint, minden nehézség nélkül. Aztán a hosszú ideig tartó együttműködés összeomlott. Egy kisebb félreértéssel kezdődött, ami nagy különbözőséggé nőtte ki magát, míg végül keserű szóváltások robbantak ki, amit több hetes hallgatás követett.

Egy reggel kopogtatás hallatszott János ajtaján. Amikor kinyitotta, egy férfi állt ott egy asztalos szerszámládával a kezében.

– Munkát keresek egy pár napra – mondta. Talán lenne magánál itt-ott néhány kisebb munka. Segíthetnék?

– Igen – válaszolt az idősebb testvér. Van egy feladatom a maga számára. Látja a patak túloldalán azt a farmot? Az ott a szomszédom, mi több, az öcsém farmja. Múlt héten egy rét volt közöttünk, aztán fogta a buldózerét – és most egy patak van közöttünk. Nos, valószínűleg azért tette, hogy bosszantson, de majd én meg-

mutatom neki! Látja azt a rakás léccet ott az istálló mellett? Azt akarom, hogy építsen egy kerítést – egy 2 méter magas kerítést – hogy ne kelljen többet látnom azt a helyet. Mutassuk meg neki!

Az asztalos így válaszolt:
– Azt hiszem, értem a helyzetet! Adjon szöveget, oszlopfúrót és elkészítem magának azt, amit kíván!

Az idősebb testvérnek el kellett mennie a városba anyagbeszerzésre, segített az asztalosnak előkészíteni a

munkát. Majd a nap további részében elment. Az asztalos egész nap keményen dolgozott, mért, fűrészelt, szöveget vert. Amikor naplementekor a farmer hazaért, az asztalos is épp befejezte a munkát. A farmer szemei kikerekedtek, szája tátva maradt. Nem volt kerítés sehol. Egy híd volt. Egy híd, a patak egyik partjától a másikig nyújtózva. Csinos darab, korlátok és minden – és a szomszéd, az öccse épp sétált keresztül, karjai széttárva.

– Te aztán nem semmi fickó vagy, egy ilyen hidat építeni, mindazok után, amit mondtam és tettem!

A két testvér elindult a hídon, majd középen találkoztak és megfogták egymás kezét. Amint hátrafordultak, látták, ahogy az asztalos vállára emeli a szerszámosládáját.

– Ne, várjon! Maradjon még pár napot! Sok munkám van a maga számára! – szökött az idősebb testvér.

– Nagyon szeretnék maradni, – válaszolt az asztalos – de még nagyon sok hidat kell megépítenem.

Majd elindult és elsétált a nyári nap délutáni fényében.

(Az E-mail Ministry nyomán, fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál)

Hogyan ültessük gyakorlatba a hirdetett Igét?

A westminsteri atyák azt mondták, hogy „azoknak, akik hallgatják az Igét, szorgalommal, felkészülten és imádsággal kell azt tenniük, megvizsgálva az Írások alapján, amit hallanak; hittel, szeretettel, szelíden és teljes készséggel kell fogadniuk az igazságot, mint az Isten beszédét; elmélkedniük kell azon és meg kell beszélniük azt; szívükbe kell zárniuk és meg kell teremniük annak gyümölcsét az életükben.” (Westminsteri Nagykáté, 160. kérdés) Vagyis a hallott Igét alkalmazni is kell. Íme néhány mód erre.

1. Igyekezz megőrizni és imába foglalni a hallottakat!

A Zsid 2,1 szerint „annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortasunk.” Thomas Watson szerint nem szabad engedni, hogy az igehirdetés úgy folyjon át az elménken, mint a víz a szitán. A következőket írja: „a mi emlékezetünk olyan kell legyen, mint a frigidóra belseje, ahová a törvényt helyezték.”¹ Joseph Allaine azt mondta, hogy a hirdetett Igére való emlékezés egyik módja az, hogy „a térdünkről fölkelve menjünk az igehirdetésre, az igehirdetésről pedig a térdünkre térjünk vissza.”²

Sok ember hasznosnak találja a jegyzetelést abban, hogy emlékezzen a prédikálás során elhangzott tanításokra. Egy idős hölgy a következőket mondta nekem: „Alaposan jegyzetek az igehirdetés alatt. Amikor vasárnap este letérdelek imádkozni, a jegyzeteimet magam elé rakom, aláhúzom azokat a dolgokat, amelyeket gyakorlatba szeretnék ültetni, és imádkozom értük egyenként.” Sok embernek a jegyzetkészítés segít emlékezni arra, hogy Isten milyen módon érintette meg a szívüket. Ugyanakkor fontos észben tartani, hogy a jegyzetelés nem kötelező mindenki számára. Némelyeknél ugyanis a jegyzetelés az aktív figyelés helyére kerül, mert így nem tudják a gondolatmenetet követni. Ebben az esetben a jegyzetelés több kárt okoz, mint amennyi hasznot hoz. Tedd azt, ami leginkább segít Téged az emlékezésben, és imádságaidba foglald bele az igehirdetésben elhangzottakat.

2. Elmélkedj a hallott igazságokon.

A nyilvános istentiszteletről szóló Westminsteri Kalauz azt tanácsolja a szülőknek, hogy „ismételjék át a prédikációkat, különösen úgy, hogy számon kéri a családtól, hogy mit hallottak (aznap).”³ Amikor hazaérsz a templomból, beszélj a szeretteidnek az igehirdetésről tanítólag, gyakorlatiasan. Beszélj olyan szavakkal, hogy a legkisebb gyermeked is megértse.

Biztasd gyermekeidet, hogy jegyzeteljenek a prédikáció alatt. Vasárnap esténként pedig, az utolsó szolgálat után olvasd át ezeket a jegyzeteket, és beszéljétek át azokat. Sokszor a beszélgetések többet segítenek gyerekeidnek, mint maguk az igehirdetések. Még akkor is folytasd a vasárnapi igehirdetések átismétlését, ha a beszélgetés nem hozza meg a kívánt eredményt. Jobb a kevesebb annál, mintha egyáltalán meg sem próbálnád.

Továbbá beszélj a testvérekkel a prédikációkról. Isten áldása nyugszik az ilyen közösségen. A Malakiás 3,16-ban ezt olvassuk: „Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv íraték Őelőtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét.”

Oszd meg másokkal az Igéből tanultakat. Ez segíti őket is abban, hogy egyre jobban megismerjék a gondolkodásod. A Példabeszédek 27,17 ezt mondja, „miképpen egyik vassal a másikat élesítik, aképpen az ember élesíti az ő barátjának orcáját.”

Ne bonyolódj céltalan, világi beszélgetésekbe a prédikáció után. A politikáról, emberekről, sportról vagy különféle hírekről való komolytalan beszélgetéseket a Sátán felhasználja arra, hogy kikapkodja az igemagvakat. Ehelyett beszélj – az igehirdetéshez kapcsolódóan – a Bibliáról, Krisztusról, a lélekről és lelki dolgokról. És amikor a prédikációról beszélsz, kerüld a kritikus hozzáállást (lelkületet). Ne bíráld durván a hallottakat. Az ilyen hozzáállás visszaveti a lelki életet. Ne arról beszélj, amit nem mondtak el, hanem inkább arra összpontosíts, ami elhangzott. Hallgasd szerető lelkülettel, amely a prédikációval kapcsolatos elégedetlenséget kérészé, nem pedig kritikává formálja.

„Egy olyan prédikáció, amelyen a Szentlélek segítségével megfelelően elmélkedtünk, többet használ, mint a gyakorlatba nem ültetett prédikációk sokasága.”

A legfontosabb, hogy elmélkedj a prédikációról úgy, hogy magadban gondolkozol arról, amit nyilvánosan hallottál. Pál ezt írta a korintusiaknak: „Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliumot, melyet hirdetem nektek, melyet be is vettetek, melyben állotok is, amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdetem nektek” (1Kor 15,1-2). Az elmélkedés segít, hogy megemésszük az igazságot, és személyes életünkre alkalmazzuk. Egy olyan prédikáció, amelyen a Szentlélek segítségével megfelelően elmélkedtünk, többet használ, mint a gyakorlatba nem ültetett prédikációk sokasága. Úgy elmélkedj minden egyes igehirdetésen, mintha azt hallanád utoljára, mert megtörténhet, hogy így lesz. Ha az elmélkedésben segít a külön végzett tanulmányozás, akkor mindenképpen szánj időt arra. Olvasd el a szakaszhoz írt kommentárokat, pl. Matthew Henry, Kálvin, Matthew Pole és olyan kortárs szerzők írásait, akik alaposan és hozzáértően magyarázzák a Szentírást. Végül pedig, foglald imába az üzenetet, és alkalmazz az életedben.

3. Ültesd gyakorlatba az igehirdetést!

A prédikáció még nem ért véget azzal, hogy a lelkipásztor azt mondta: „Ámen.” Sőt, valójában itt kezdődik az igazi igehirdetés. Egy régi skót történet szerint egy feleség megkérdezte a férjétől, hogy befejeződött-e már a prédikáció. „Nem”, válaszolta, „ugyan elmondták, de még be kell fejezni.” Mindig keresd, hogy miként élheted meg a hallott igehirdetést, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy meg kell tagadnod magad, hordoznod kell keresztedet vagy szenvedned az igazság ügyéért. Egy olyan igehirdetést hallgatni, ami nem változtatja meg az életet, nem sokat használ.

A Jakab 1,22-25 a következőket mondja: „Az ígének

pedig megtartói legyenek és ne csak hallgatói, megcsalván magukat. Mert ha valaki hallgatója az igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.” Túl sokan hallgatják úgy az Igét, hogy bár meglátják magukat az Ige tükrében és meggyőződve mennek el a gyülekezetből, mégis hétfő reggel elhagyják a hallott igazságokat. Mennyit ér az az elme, amely tudással van tele, ha nem párosul hozzá gyümölcsöző élet?

A helyes hallgatás Isten Igéjének alkalmazását jelenti. Ha nem ülteted gyakorlatba Isten szavát, miután hallottad, nem figyeltél igazán oda Isten üzenetére. Mint a mag, amely jó földbe esik, gyümölcsöt terem, úgy annak az embernek az élete is, aki igazán megérti az Igét, gyümölcsöt hoz.

Sok ember nem éli meg azokat az igazságokat, amelyeket Isten szavából hall. Íme néhány ok, amiért ez megtörténhet.

- Nincs üdvözítő hitük. Amint azt a 2Thessz 3,2-ben olvassuk: „nem mindenki a hit.” Sokan hitetlenségből és lázadásból szegülnek ellen az evangéliumnak, míg mások se nem hidegek, se nem melegek. Megint mások, akik lelkileg túl lusták, hogy törődjenek vele „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre.” Meg kell kérdeznünk magunktól: Valóban keresztyén vagyok? Lehetséges, hogy azért nem haladok előre Isten Igéjének gyakorlásában, mert még sohasem születtem újjá?
- Túlságosan szeretik a bűnt. A Zsidókhoz írt levél szerzője beszél a bűnben lelt örömről. Gyakran halljuk azt: „tudom, hogy ez nem helyes, de hát én így szoktam csinálni.” Vagy mentegetik magukat azt mondván; „egyszerűen nem tudom feladni” vagy „sokkal rosszabbul is csinálhatnám.”
- Elnyomják magukban, amit hallottak. Elfojtják az Isten által adott meggyőződést úgy, hogy hallják és elhallgattatják lelkiismeretük szavát elfoglaltsággal és világi dolgokban való elmerüléssel.
- Jobban figyelnek az igehirdetőre, mint az igehirdetés alkalmazására. Ezek az emberek gyakran többet „ugrabugrálnak” a gyülekezetben, mint amennyiszer bizonyosságot tesznek. John Newton tanácsa különösen alkalmas az ilyen embereknek.

Amit sokaknál megfigyeltem, az nagyon emlékeztet engem a Péld 27,8-ra: »Mint a madárka, ki elbujdosott fészektől, olyan az ember, a ki elbujdosott az ő lakóhelyétől.« Ezek a nyugtalan hallgatók ritkán fejlődnek: általában csak a saját önhietségükben növekednek, megjegyzésekkel lesz tele a fejük, száraz, kritikus és bíráló lélekre tesznek szert, és sokkal inkább törekszenek arra, hogy azt vitassák, ki a legjobb igehirdető, mintsem, hogy maguk számára nyernének hasznot abból, amit hallanak. Ha talál-

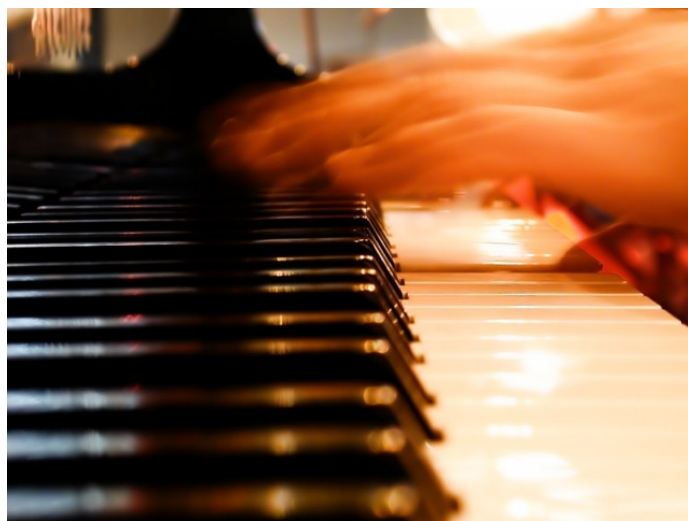
nál egy olyan embert, akinek valóban önmagában ereje arra, hogy áldást hozzon lelkedre, akkor követheted, amerre megy, de mivel az áldás az Úr kezében van, jóval valószínűbb, hogy elnyered, ha ott vársz, ahová a gondviselés helyezett, és ahol már korábban is részed volt benne.⁴

- Nem engedelmeskednek Isten szavának. A keresztyén embert az első szeretet buzdóságra indítja. De amikor ez az első szeretet elmúlik, néhány hívő is elkezd visszacsúszni. Sokan botladoznak, mert még sohasem mondták meg nekik, hogyan engedelmeskedjenek az Igének. Soha nem tanulták, hogyan legyenek szerető és megbocsátó lelkületűek, hogyan legyenek szentek és hogy miként mutassák meg a Lélek gyümölcseit (Gal 5,22-23). A Biblia sokat beszél az Istennek való engedelmeskedésről, a jó cselekvéséről, de nem beszél a jócselekedetekbe való belefáradásról. A Római levél 12. fejezetében Pál a gyülekezetet a keresztyén magaviseletre tanítja. Jakab leveléből pedig bölcs gondolatokat nyerhetünk, hogy hogyan használjuk a nyelvünket, hogyan cselekedjünk jót és hogyan kövessük Isten akaratát.

De hogyan ültethetjük gyakorlatba azt, amit Isten Igéje kér tőlünk? Íme néhány irányelv a keresztyén élet gyakorlati alkalmazásához.

1. Hallgasd figyelmesen az igehirdetéseket, amelyek megtanítják hogy hogyan élj!

Mint a béreabeliek, kutasd az írásokat, hogy amit hallasz, az igazság-e. Hallgasd tisztánlátással! Ha meggyőződtél arról, hogy az üzenet biblikus, kérdezd meg magadtól: hogyan ültethetem gyakorlatba ezt a prédikációt? Talán épp az imént hallottál egy igehirdetést arról, hogy miként lehet menekülni bizonyos bűnökből. Kérdezd magadtól, hogyan kerülhetem el azokat a bűnöket, amelyekre éppen rámutattak? Milyen lépéseket kell tennem ennek érdekében? Vagy talán most hallottál egy igehirdetést arról, hogy a keresztyéneknek miért kell beszélniük másoknak is Krisztusról. Talán nemrégiben tértél meg, és még sohasem beszéltél édesapádnak vagy édesanyádnak Krisztusról. Kérd el az Úrtól, hogy mit mondjál, gondolkodj, miként mondjad, és imádkozz, hogy legyen alkalmad beszélni!

2. Kérj tanácsot idősebb, tapasztaltabb keresztyénektől!

Beszélgj lelkileg érett emberekkel arról, hogyan éld meg a keresztyén életet. Például kérdezd meg egy ilyen bölcs embertől, hogy mit jelent szeretni az ellenségeidet. Hagyd, hogy elmagyarázza, ez mit jelent számára.

Ha pedig – miután tanulmányoztad az Igét, beszélgetél érett keresztyénnel, és megvizsgáltad saját lelkiismeretedet és indítékaidat – még mindig nem tudod, hogy Isten merre vezet, lépj egyet hátra. Kérdezd meg magadtól: mi Isten mindent átívelő parancsa minden cselekedetem kapcsán? Nem az, hogy szeressem Istent mindenek felett és az én felebarátomat, mint önmagam (Mt 22,37-39)? Ha tudatában vagy ennek, akkor ez olyan szeretet felé vezet majd, amely Istenre fókuszál és távol tart az olyan szeretettől, amely az ördögtől és saját magadtól származik. Az Isten és felebarátaink iránt való szeretet szolgáló életre kényszerít. Azok, akik igazán szeretik Istent, Neki és felebarátainak szolgálnak, mert Krisztus is így élt ezen a földön. Krisztus féltette dicsőségét úgy, hogy megüresítette önmagát és szolgálja lett Atyjának és a bűnösöknek (Fil 2,6-8). A hallott igazságok gyakorlása egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá formál bennünket.

3. Köszönd meg Istennek mindazt, amit a prédikációból nyertél.

Add Istennek a dicsőséget azért, hogy képes vagy Isten rendeléseit gyakorlatba ültetni. Attól félek, hogy túl gyakran azért nyerünk keveset, mert nem vagyunk hálásak azért, amit kaptunk. A Heidelbergi Káté szerint „az Ő kegyelmét és Szent Lelkét csak azokkal közli az Isten, akik azt szívszerinti foháskodással szüntelenül kérik és neki azért hálát adnak” (116. kérdés-felelet).

4. Bíz a Szentlélekre magad.

Könyörögj Istenhez, hogy Igéjét a Szentlélek hatékony munkája kísérje (ApCsel 10,44). A hirdetett Ige a Szentlélek áldása következtében átalakító erővel bír az életünkben. Ha ezeket a tanácsokat figyelmen kívül hagyjuk, akkor a hirdetett Ige ítéletünkre lesz. Ahogy Thomas Watson írja: „Az Ige így vagy úgy hatékony lesz, ha nem teszi szívedet jobbá, akkor láncaidat teszi nehezebbé.”⁵

Jézus így figyelmeztet minket a Lukács 8,18-ban „Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert akinek van, annak adatik; és akinek nincs, még amijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.” Minden kegyelmi eszköz elvétetik a figyelmetlen hallgatótól az ítélet napján. Akkor már túl késő lesz, hogy még egy prédikációt meghallgassanak.

Másrészt viszont, ha megtanultunk Isten Igéjének hallgatói és cselekvői lenni, sokat nyerünk ez életben. Egyetlen helyesen fogadott és gyakorlatba ültetett igazság előkészíti az utat a többi keresztyén igazság számára. Végére is ezen igazságok gyakorlása juttatja el a keresztyéneket Krisztus teljességére. Így fognak növekedni a kegyelemben és Krisztus megismerésében mindaddig, amíg megjelennek a Sionon, Isten teljességével betöltekezve.

Hogyan tudhatjuk, hogy Isten Lelke alkalmazza az Igét bennünk? Tudhatjuk azokról a dolgokról, amelyek mindezt megelőzik, kísérik és követik. A Lélek munkálkodása előtt, Ő helyet készít a lelkünkben az Ige számára. Gondviselő módon felkészít minket. A Lélek munkálkodásával együtt jár az igazság és erő tudata, legyen ez az evangélium halk, szelíd hangja (1Kir 19,12), vagy a Sínai-hegy mennydörgése (2Móz 19,16). Ez meggyőz minket, hogy pontosan azt kapjuk, amire a mi lelkünknek szüksége van. Még fonto-

sabb, hogy amikor Isten alkalmazza Igéjét a mi életünkben, akkor „az igazságnak gyümölcsei, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására” (Fil 1,11) nyilvánvalók lesznek bennünk. Megöldököljük ömberi természetünket és önmagunk bűnös tisztelete elmúlik, új természetünk pedig megélnéül és nyilvánvalóbb lesz Krisztus jelenléte az életünkben. Ha a Lélek munkájának ilyen bizonyágtétele hiányzik belőlünk, akkor tudhatjuk, hogy nem használtuk az Igét hasznosan. „Gyümölcseről ismerik meg a fát”, mondja a Máté 12,33. Ezek a gyümölcsök magukban foglalják az igazi megtérést (Zsolt 19,8a), bölcsességet (Zsolt 19,8b), örömet (Zsolt 19,9a), békességet (Zsolt 85,9), az Ige édes voltát (Zsolt 119,103), a szabadságot (Jn 8,31-32), dicséretet (Zsolt 119,171) és a világhosságot (Zsolt 19,9b).

„Az Ige így vagy úgy hatékony lesz, ha nem teszi szívedet jobbá, akkor láncaidat teszi nehezebbé.”

Thomas Watson

És Te az Ige aktív hallgatója vagy? Megcselekszed ezt az Igét? Vagy csak félszívvvel figyelsz a prédikációkra? Ha így van, bánd meg bűnödöt, és kezdj tevékeny módon figyelni az Igére. Nem elegendő, ha eljársz a templomba. Az Ige tevékeny hallgatójának és megcselekvőjének is kell lenned. Thomas Watson így figyelmezteti a közömbös hallgatókat: „Rettenetes azoknak a helyzete, akik prédikációkkal megrakodva mennek a pokolba.”⁶

Ha az egész életedet félszívú hallgatóként töltötted, emlékezz Jézusnak arról a két fiúról szóló példázatára, akiket az apjuk megkért, hogy az ő szőlőjében dolgozzanak. Az első fiú azt mondta, hogy el fog menni, de amikor eljött az idő, nem ment. A másik fiú elutasította az apja kérését, de utána megbánta azt. És később elment a szőlőbe, dolgozni az apjának. Ha nem figyeltél volna az Atya tanítására, térj hozzá bűnbánattal és alázattal. Keresd az Ő kegyelmét, hogy meghalld Isten Igéjét, engedelmeskedj annak és tudd gyakorlatba ültetni azt. Hát nem jutalmazza meg Ő azokat, akik Őt szorgalmasan keresik? (Zsid 11,6)

„Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok.”

Dr. Joel R. Beeke

(Engedélyezett fordítás a *The Banner of Sovereign Grace Truth* 2005. márciusi számából, fordította: Szabó Péter)

Jegyzetek

¹ Watson, *Body of Divinity*, 378. oldal.

² Joseph Allaine, *Üdvösségre vezérlő kalauz*, 34. oldal.

³ *Westminster Confession of Faith*, 386. oldal.

⁴ Newton, *Works*, 1:220-221. oldal. Vö. Dr. Martyn Lloyd-Jones, *Preaching and Preachers* (Grand Rapids: Zondervan, 1971), 153-154. oldal.

⁵ Watson, *Body of Divinity*, 380. oldal.

⁶ Uo.

Innen–Onnan

Hálaadás. . .

Visszatekintve az elmúlt három hónapra, számos esemény késztet arra, hogy magasztaljuk a mi Urunkat, és hálát adjunk az Ő kimondhatatlan kegyelméért. Először is említést kell tennünk a szovátai, miskolci és beregszászi húsvéti konferenciáinkról. Nemcsak az igei alkalmaknak örvendhetünk, hanem a találkozásoknak, a testvéri együttlétnek. Továbbá, ha hosszas előkészítés után is, de sikerült kiadni új ifjúsági énekeskönyvünket. De nem szeretnénk megfélekezni felekezetünk megújult web-oldaláról sem, köszönetet mondva mindazoknak, akik ezért sokat tettek. Ajánljuk a honlap megtekintését másoknak is. (www.reformatus.org) Hálások vagyunk azért is, hogy május eleji konferenciánkon Chris Cooper (London – Metropolitan Tabernacle) testvérünkötől hallhattunk igen színvonalas előadás-sorozatot a vasárnapi iskolai munka fontosságáról. Végül, de nem utolsó sorban, szeretnénk hálát adni az Úrnak mindazokért a személyekért, akik ebben az időszakban csatlakoztak felekezetünkhöz. Istené legyen mindezért a dicsőség!

Keskeny Út

Homofóbia Európában?

2006. január 16-án az Európai Parlament elfogadott egy a homofóbiát elítélő nyilatkozatot. A nyilatkozat, mely a „Homofóbia Európában” címet viseli, öt parlamenti párt által lett előterjesztve, és 469 igen, 149 nem, és 41 tartózkodással került elfogadásra. E nyilatkozat a homofóbia szót a következőképpen definiálja: olyan irracionális félelem és averzió, amely az előítéleten alapszik, a homoszexuális, biszexuális, és transznemű emberekkel szemben, hasonlóan a rasszizmushoz és az antiszemitizmushoz. A nyilatkozat felszólítja a tagállamokat, hogy harcoljanak a homofóbia, a szexuális irányultságon alapuló diszkrimináció ellen, hogy hirdessék és alkalmazzák az egyenlőség elvét a társadalmakban és jogrendjeikben. Franco Frattini az EU Igazságügyi biztosa a következőképpen reagált: „Nagy örömmre szolgál, hogy az európai parlament ilyen erős és félreérthetetlen

üzenetben közölte, nem fogja tolerálni a gyűlöletet és az intoleranciát.”

Sword & Trowel

Ez a nyilatkozat még nem kötelező érvényű a tagállamokra, de egyértelműen ebbe az irányba mutat. . . Franco Frattini még kifejezésre juttatta: azok az EU tagországok, amelyek idővel nem lépnek fel a homofóbia ellen, szankciókkal számolhatnak, egészen odáig, hogy akár ki is zárhatják őket az EU-ból. . . Hát ez vár ránk az új Európában?!

Az első katolikus város. . .

Az Egyesült Államokban hamarosan megkezdődik Ave Maria, az ország első katolikus városának építése, amelyben ismeretlen lesz az abortusz, a pornófilm vagy a fogamzásgátlás. A floridai város 230 millió dolláros, vagyis csaknem 49 milliárd forintos költséggel Miami Beachtől 120 kilométerre északnyugatra épül fel, a hivatalos honlap szerint az első kapavágást a zöldmezős beruházásban február 17-én már meg is tették. Az ötlet a Domino pizzéria-hálózat alapítójának, a pizzapápaként ismert Tom Monaghan nevéhez fűződik. A 68 éves üzletember 1998-ban adta el egymilliárd dollárért (212 milliárd forintért) vállalatát, és az ebből befolyt pénz egy részét kívánja a projektre fordítani. Terve megvalósításához már megvásárolt egy kétezer hektáros területet. Elsőként a városmagot képező templom és katolikus egyetem épül fel. A tervek szerint a katolikus várost háromezren lakják majd, s ötezer diák népesíti be az egyetem campusát. Mint Tom Monaghan tervezi, városa gyógyszerártaiban tilos lesz fogamzásgátlót és óvszert árusítani, a helyi kábeltelevízió műsorából pedig kiiktatják nemcsak a pornófilmeket, de már a kicsit sikamlós alkotásokat is. Ezzel szoros összefüggésben az abortusz is ismeretlen fogalom lesz az Istennek tetsző élet városában. Tom Monaghannak nem kell félnie, hogy Ave Maria kísértetváros lesz, hiszen a szigorú szabályok ellenére máris hétezeren jelentkeztek, hogy szívesen költöznének a katolikus településre.

www.index.hu

No comment. . .

Az „egyház” új keletű meghatározása. . .

Kérdés: Vagyis ahhoz, hogy tovább tudjon lépni, fontos az egyház számára tisztázni önazonosságát, vagyis egyszerűbben azt, hogy mi az egyház?

Válasz: A stratégiai anyagnak is az elsőrendű feladata és célja, hogy tisztázzuk a magunk számára is, mi az egyház, hogyan lehetünk missziói és cselekvő egyház; hogy tudjuk azt, amit az Igéből hallunk, és az Igéről szólunk az életünkkel lefordítani és az életünkben megjelenő valóságként megmutatni. Mi az, ami hajt, mozgat bennünket? Mi az, amire érdemes rátennünk erőnket, amiért érdemes áldozatokat hoznunk? Hogy tud megjeleníteni misszióinkban egy közös hang? Vagyis: hogyan tudunk hitelesek lenni és bizalmat ébreszteni. Egy fontos tételt ki kell mondanunk: Az

egyház önmagában, hogy van, társadalmilag hasznos valóság, ha éppen nem is csinál semmit. Ezt magunknak is el kell hinnünk, azért, hogy elkerüljük a szélsőségeket, hogy nem kicsinyeljük le magunkat, de ne is becsüljük túl magunkat. (kiemelés az eredetiben)

Reformátusok Lapja

Bölcskei Gusztáv református püspökkel készített, és a Reformátusok Lapjában (2006. máj. 21.) közzétett interjúból idéztünk egy passzust. Nem is kívánjuk kommentálni. Önmagáért beszél a kérdésre adott válasz. . .

Gátlástalan fogamzásgátlás és felvilágosítás. . .

Az angliai Devon iskoláiban 14 éves gyerekeknek osztottak ingyenesen óvszert és fogamzásgátló tablettát egy szexuális felvilágosító program keretében. A hatóságok azal magyarázták ezt a többeket is sokkoló intézkedést, hogy a tinédzser korúak körében egyre gyakoribb a terhesség, valamint a fertőző nemi betegségek. Az ezek ellen való küzdelem tette indokoltá ezt az intézkedést – állította a hatóság. Több szülő felháborodásának adott hangot, mondván: mindkét fogamzásgátló eszköz valójában szorgalmazza a korai szexuális életet és a kicsapongást. . .

Evangelical Times

Hihetetlen, de igaz. . . A következő körben lehet, hogy 1-2 évvel lejjebb hozzák a korhatárt és ott is elkezdik a „felvilágosítást”. . . De így járunk akkor, ha gyermekeink szexuális felvilágosítását a társadalomra és a „szakértőkre” bízuk. . .

Cameron elmélete a bibliai tíz csapásról. . .

James Cameron, a Titanic rendezője, egy dokumentumfilm keretében mutatja be – állítása szerint – az Egyiptomból való kivonulást, azaz az Exodus bizonyítékait. Cameron a filmet Simcha Jacobovicivel készíti. Szerintük a Bibliában szereplő tíz csapás az időszámítás előtt 1500 körüli Szantorini vulkán kitörésének következménye lehetett. A 37 kilométer magas füstfelhő, illetve a mérgező gázok valóban vérvörösre festhették a vizeket, de a vulkánkitörés okolható a békák, a legyek, a sáskák inváziójáért, a nyájak elpusztulásáért, a jégesőért és az elhalálozásokért is. A robbanás által kiváltott hatalmas árhullám idézhette elő, hogy a Vörös tenger vízszintje átmenetileg lecsökkent, és Mózes népe ezalatt valóban átjuthatott a másik partra. . .

www.hirtv.net

Elméletnek nem rossz, de a valóságban tarthatatlan, hiszen rengeteg kérdésre nem kapunk igazi választ. Ilyenekre például: Ha a Szantorini vulkán az Égei/Földközi tenger medencéjében tört ki, miként befolyásolhatta ez a Vörös tenger vízállását? (Köztudott, hogy a szuezi csatorna akkor még nem létezett, így a két tenger nem állt közvetlen kapcsolatban egymással). Miért csak az egyiptomiak elsősülöttjei haltak meg? Miért csak az egyiptomiak barmai pusztultak a csapásokban, a zsidóké viszont túléltek azokat? Mellesleg a filmben megszólaltatott tudósok is csak részben adtak igazat ezeknek az állításoknak. . . Nem lenne egyszerűbb elismerni, hogy Isten képes csodákat tenni? . . .

Felépítik Noé bárkáját. . .

A gyerekek bibliai oktatásának szemléletesebbé tétele céljából is elhatározta egy holland férfi, hogy felépíti Noé bárkáját. Johan Huibers (47 éves) a bárkába a legkülönbözőbb állatokat is beviszi. A vállalkozó szellemű keresztényen tervei szerint szeptemberre elkészül a mű. Otthonától, amely Amszterdamtól 45 km-re északra található (Schagen), a holland csatornarendszeren keresztül minden nagyobb helységnél és városnál megáll majd. A látogatók felmehetnek a hajóra, a belépőjegy ára magában foglalja majd a hajózást a bárkában, illetve egy bibliai témájú vígjáték megtekintését is. Huibers úgy tervezi, 100,000 látogató kell ahhoz, hogy a közel egy millió euróba kerülő bárka költségei megtérüljenek.

www.parokia.hu

Érdekes vállalkozás. Sok sikert kívánunk hozzá! Mindenesetre reméljük, hogy a holland úr figyelembe veszi a mai és a bibliai mértékegységek közötti különbségeket. . .

Kárpátaljai döntés a női lelkészségről. . .

A Kárpátaljai Református Egyház Zsinatának 2005/2/02-es határozata (Beregszász, 2005. nov. 28.) a női lelkészségről. . . A Kárpátaljai Református Egyház nem alkalmaz női lelkészeket. Ezen határozat értelmében a KRE-ben nem szentelünk fel lelkésznek, gyülekezetben nem tölthetnek be lelképásztori tisztséget, sem segéd-, sem beosztott minőségben. Jelen határozatnak visszamenő hatálya van. . .

Sárospataki Lapok

A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának professzorai, tanárai, valamint diákjai számára érthetetlen a Kárpátaljai Református Egyház Zsinatának női lelkészség ügyében elfogadott határozata. Félő, hogy a határozat megosztja mind a magyar, mind a nemzetközi református egyházközösséget, s a magyar nemzetre és annak egységében megőrzendő értékeire gyengítőleg hat. Különösen elfogadhatatlan és sértő a Karunkon diplomát szerzett és ünnepélyes keretek között fölszentelt női lelképásztoroknak visszamenő hatállyal történő eltiltása az istentiszteleti szolgálatról. . .

Reformátusok Lapja

Annakidején örömmel üdvözlöttük a kárpátaljai fejleményeket, és hálát adtunk azoknak bátorságáért, akik ezt a biblikus állásfoglalást kiharcolták. A magyarországi egyházkerületek nyilván nem díjazták ezt a határozatot; ezt több állásfoglalásban, teológiai nyilatkozatban, konventi tájékoztatóban jelezték. Egyik ilyen nyilatkozat-részletet mi is idézzük a fentiekben. . . Egy pillanatig mi magunk is azt reméltük, hogy legalább a Kárpátalján lehetséges lesz egy reformációs folyamat elindítása. Sajnos azonban úgy néz ki, hogy ez a változtatás nem lesz hosszú életű, és rövidesen helyre fog állni az „ékes rend”. Az igei állásfoglalást kezdeményező lelkészekre pedig jelenleg több oldalról is hatalmas nyomás nehezedik! Imádkozunk értük, hogy megtehessek azt, amit ilyenkor tenniük kell: azaz, vállalják fel a biblikus szeparációt!

Meghalt Henry M. Morris. . .

Kissé megkésve ugyan, de tájékoztatni szeretnénk olvasóinkat, hogy február végén elhunyt Henry Morris (1918-2006), aki világszerte elévülhetetlen érdemeket szerzett a kreacionizmus tudományos bemutatásában és megvédésében. Két területen is sikeres karriert mondhatott a magáénak. 52 éves koráig a Virginia Egyetem mérnöki karát irányította (hidraulikából máig alapműnek számít az általa írt tankönyv). Ezzel párhuzamosan alapította meg a kaliforniai székhelyű Teremtéskutató Intézetet (Institute for Creation Research), amely ma is a bibliai teremtéstörténet mellett tör lándzsát a darwinizmus és az evolúciós elmélettel szemben. Henry Morris első kreacionista traktátusát 1946-ban

írta meg, azóta folyamatosan jelentek meg könyvei. Hálát adunk az Úrnak munkásságáért, és azért az alázatért, ahogyan ezt a hitvédelmi szolgálatot végezte.

Evangelical Times

A világ legerősebb ragasztója. . .

Amerikai kutatók a világ legerősebb természetes ragasztóját fedezték fel egy *Caulobacter crescentus* elnevezésű, folyókban, tavakban és vízvezetékekben fellelhető baktériumban.

A baktériumnak azért van szüksége az erős ragasztóra, mert a sodrásban kell megkapaszkodnia. Az általa termelt anyag képes arra, hogy egy egycentes pénzdarabhoz tapasszon több mint egy tonnányi súlyt, ráadásul nedves felületen is hatásos. A hvg.hu portál szerint a orvosok nagyszerűen tudják majd alkalmazni a biológiailag lebomló ragasztót, például a szívgyógyászatban. A világ több laboratóriumában próbálták elemezni a ragasztót, hogy ipari módszerekkel is előállítsák. Ez azonban komoly nehézségekbe ütközött, mert az anyag mindenhez, laboratóriumi edényekhez, eszközökhöz, mikroszkóphoz hozzáragad. . .

www.hvg.hu

Hogy ezek a baktériumok mennyi mindenre képesek? Vajon hogyan fejlesztették ki ezt a ragasztót?

(A híreket válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre)

Nyári táboraink

Az alábbiakban közreadjuk nyári táboraink időpontjait. Jelentkezni, és a részletekről (részvételi díj, utazás, jelentkezési határidők, egyéb tudnivalók) érdeklődni a helyi gyülekezetek lelkészeinél lehet.

Erdély

Jún.	26 – Júl. 3	Gyerektábor
Júl.	10 – 17	Ifjúsági evangelizációs tábor
Júl.	24 – 31	Ifjúsági hitmélyítő tábor
Aug.	7 – 14	Fiatalközösségek, családok tábora (gyerekekkel)
Aug.	14 – 21	Kreacionista tábor
Aug.	21 – 28	Idősebbek hitmélyítő tábora

Kárpátalja

Júl.	12 – 16	Felnőtt tábor
Júl.	17 – 22	Gyerektábor
Júl.	24 – 30	Kisifjúsági tábor
Júl.	31 – Aug. 7	Ifjúsági tábor

Miskolc

Júl.	3 – 14	Angol nyelvtábor
Aug.	19 – 20	Nyári csendesnapok

Kálvin érzelmi élete

Kálvinnek sok olyan életrajzírója volt, aki azzal, hogy megírta Kálvinról szóló könyvét, vétett a tízparancsolat 9. parancsa ellen, amely azt mondja, hogy: „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.” Egyszóval ritka sok hazugságot kiötlöttek némely életrajzírók róla.

Az egyik vád – a többi között – amivel Kálvint vádolni szokták, az, hogy érzéketlen volt. Vádlói között voltak protestánsok is. Az egyik így ír:

„Semmiféle finom és gyöngéd érzélem iránt nem fogékony. Fagyos, komor, száraz arcú, nagy fekete kísértet ő. Hideg, aszott szívét semmi sem indította meg. Vajon nevetett-e, sírt-e egyáltalán valaha?”

Ilyen és ehhez hasonló vádakkal illették, és teszik ezt ma is mindenféle történelmi alap nélkül. Az első kérdés, amit itt megvizsgálunk Doumergue Emil tanulmányát¹ felhasználva, hogy:

Nevetett-e Kálvin?

Bármilyen nevetségesnek tűnik is a kérdés, mégis hadd válaszoljunk rá. Erre a vádra lehet egy előítéletből származó választ adni, és lehet egyháztörténelmi szempontból megalapozott feleletet nyújtani. Ehhez csak azt kell tenni, hogy olvassuk Kálvin műveit és levelezését. Egy nap a reformátor jó kívánságát fejezi ki barátjának, De Falais úrnak, leánygyermeké születéséhez.

„Rosszul esik, hogy nem lehetek együtt veletek legalább egy fél napig, hogy együtt nevetgéljünk, várva, míg egyszer csak a kicsit is megmosolyogtatjuk, de persze türelemmel elhordozva, ha közben sikoltozik és sír. Mert hiszen ez az az első hang, amelyet meg kell ütnünk, amikor belépünk az életbe – hogy azután jóízűen nevetessünk, mikor majd távoznak belőle.”²

Avagy egy mindig mélabús embernek a szavai-e ezek? Máskor meg Farel barátjának beszéli el, hogy a diákok föllázadtak némely akadémiai törvények ellen, s hozzáteszi:

„Azt én is jól látom, hogy az emberi bolondság iránt kell lennünk bizonyos elnézéssel és nem szabad odáig feszíteni a szigort, hogy néhanapján meg ne adjuk nekik a lehetőséget egy kis bohózkodásra!”³

Máshol azt kérdezi:

„Akarja-e az Isten, hogy mi mindig mélabúsak legyünk? Bántja és bosszantja-e az Istent, hogyha nekünk valami örömünk van? Egyáltalában nem, minthogy az Isten maga ad nekünk okot és alkalmat arra, hogy örüljünk: ad kenyeret eledelünkre és bort italunkra. . . ad mindenből fölös mértékben, hogy örömet szerezzen nekünk. . . De hát hogyan kell örülnünk? Mindig az Istenünk színe előtt.” – „A Lélek gyümölcse”,

mondja máshol, „az, hogy jókedvűek leszünk, és azzal a vidámsággal nézünk az embertársainkra, amely tökéletes ellentéte a mord kedélynek. Magában véve az örvendezés épp oly kevésbé rossz dolog, mint az ivás.”

Aki még nem győződött meg Kálvin humoráról, az olvassa el az: Értekezés az Erekyéről c. munkáját, vagy a Pápához intézett levelét.

De Kálvin nem céltalanul tréfálkozott. Ennek is megvolt a szabálya. Annak a művészetnek a kifejtése, hogyan kell (ismét Kálvin szavai szerint) „vidám és tréfás módon” tanítani, az alábbiakban olvasható.

„Annak, aki tréfaságokhoz akar folyamodni, két hibától kell óvakodnia. Először is vigyázzon, hogy a tréfájában ne legyen semmi erőltetett, semmi hajánál fogva előrangtatott dolog, amint-hogy vannak némelyek, akiknek olyan hideg a kacagásuk, mint hogyha erőnek-erejével húznák ki a torkukból. Másodsor pedig vigyázzon arra, hogy valami feslett fecsegés ne legyen a tréfájából. Ennélfogva Istenről szóljunk tisztelettel; ámde amikor szó kerül azokra a babonákra és ostobaságokra, amelyekbe ennek előtte bele volt keveredve ez a jámbor világ, lehetetlen, hogy ilyen nevetséges dolgokon, ilyen önmagában mulatságos tárgyon ne hahotázzék teli szájjal az ember.”

Tehát „nevetett” Kálvin, sőt néha „teli szájjal hahotázott”, mint ahogyan tesszük ma is néhányan kálvinistaként. Az érzelmi élet teljességéhez azonban még más is tartozik. A második kérdés így hangzik:

„Türelmesen hordozni a keresztet nem annyi, mint teljesen eltompultnak lenni és kő módjára nem érezni semmi fájdalmat. . . ”

De sírni vajon sírt-e?

A kérdés azért fontos, mert a vádlói mást tenni nem tudva belenyugodnak abba, hogy nevetett, de vádolhatják azzal, hogy gőgből tette ezt és nem az érzelmei miatt.

Azt tudjuk, hogy néha elragadták az indulatok, azonban ez eléggé megterhelte őt, és nem tagadta, sőt többször is elmondta, hogy milyen nagy harca ez neki.

Bucerhez a következőt írja:

„Nincs nehezebb küzdelmem, mint az, amelyet ezzel a türelmetlenséggel kell folytatnom. Valamit kétségtelenül haladtam ugyan már, de még nem jutottam el odáig, hogy teljesen megfékezzem magamban ezt a fenevadat.”

Érzéketlen, gőgös ember volt? Akkor miért ír ilyeneket magáról, levélben?

Azzal is vádolták, hogy soha nem ismerte el azt, hogy másnak is igaza lehet övele szemben, és a saját feje után ment másoktól tanácsot nem kérve. Íme Kálvin levele:

„Ha csak a magam eszén akarnék járni, ah, inkább a tenger túlsó partjára, mint oda! Ámde én ebben az ügyben nem bízom önmagamban, s nem is magamtól kérek tanácsot, hanem elhatároztam, hogy azokat kérdezem meg, akiknek jó ítélőképességük van s akiknek én átadtam magamat, hogy igazgassanak engem.”

Kálvinnak, alighogy megházasodott, el kellett utaznia a regensburgi megbeszélésre. Ezalatt Strassburgban kitört a dőghalál. Kálvin egészen odalesz aggodalmában.

„Éjjel-nappal magam előtt látom a feleségemet tanácstalanul, fejtetlenül. A bú egészen összetöri és összezúzza a lelkemet, és azokon, akik ilyen veszedelemben vannak, nem tudok segíteni, még meg sem tudom vigasztalni őket a jelenlétemmel.”

Más helyen ezt mondja:

„Türelmesen hordozni a keresztet nem annyi, mint teljesen eltompultnak lenni és kő módjára nem érezni semmi fájdalmat. . .”

Lehetne folytatni. Kálvinnal olyan sokan leveleztek, és olyan meleg hangvétellű levelezéssel, amely hangvételt csak a nagyon kedvelt, vagy szeretett személlyel üt meg az ember.

Hogy semmiféle finom és gyöngéd érzelem iránt nem volt fogékony? Aki ilyent ír, az vagy nem ismeri Kálvint, vagy ő maga nem fogékony „semmiféle finom és gyöngéd érzelem iránt”.

Tamás Sándor

Jegyzetek

¹ Doumerge Emil: *Művészet és érzelem Kálvinnál és a Kálvinizmusban*, Budapest 1922. Megtalálható Németh Ferenc portálján (www.iratok.fw.hu).

² *Op. Calvini* XII. 578. o.

³ Kálvin levele Farelhez 1539. december 31-én. *Op. Calvini* X. b. 441. o.

Tudsz aludni, amikor süvít a szél?

Évekkel ezelőtt egy farmernak földje volt az Atlanti-óceán partvidékén. Folyamatosan bérmunkásokért hirdetett. A legtöbb ember vonakodott, hogy a partvidéki farmokon vállaljon munkát. Rettettek a szörnyű viharoktól, amik az óceán partvidéken tomboltak végig, pusztulásig rombolva az épületeket és a gabonát. Amikor a farmer elbeszélgetett az állásra jelentkezőkkel, folyamatosan a megszokott visszautasításba ütközött. Végül egy alacsony, sovány, középkorúnál idősebb férfi közeledett a farmerhoz.

– Maga jó munkás? – kérdezte tőle a farmer.

– Nos, jól tudok aludni, amikor süvít a szél – válaszolt az alacsony kis ember.

Bár a válasz meglepte, a farmer nagy szükségben volt és felvette a férfit. A férfi jól dolgozott a farmon, dolgos volt

napkeltétől napnyugtáig és a farmer meg volt elégedve a munkájával. Aztán egy éjszaka viharos szél támadt a part felől. A farmer kiugrott az ágyból, megragadta a lámpást és a szomszédos ajtóhoz rohant, ahol a béresek szállása volt. Megrázta az apró embert és azt kiabálta:

– Keljen fel! Vihar közeleg! Le kell kötöznünk mindent, mielőtt elviszi a szél!

– Nem uram! Megmondtam, én jól alszok, amikor süvít a szél!

– Felbőszülve a választól, a farmer hajlott rá, hogy ott azonnal kirúgja a férfit. Ehelyett azonban kirohant, hogy elvégezze a szükséges teendőket, mire a vihar ideér. Meglepetésére, a szalmabálák mind le voltak takarva ponyvával. A tehének az istállóban, a tyúkok a ketrecekben, az ajtók lereteszelve. A redőnyök szorosan zárva. Minden lekötözve. Semmit sem tudott elvinni a szél. A farmer megértette, mit mondott a béres és visszamászott az ágyba, hogy ő is aludhasson egy jót, amikor süvít a szél.

Üzenet: Amikor készen állsz lelkileg, szellemileg és fizikailag, semmitől sem kell félned. Tudsz aludni, amikor süvít a szél, egész életedben? A bérmunkás a történetben tudott, mert bebiztosította a farmot a vihar ellen. Mi – a Krisztusban hívők – bebiztosítjuk magunkat az élet viharai ellen azáltal, hogy Isten szavára támaszkodunk. Nem kell, hogy megértsük, egyszerűen csak fognunk kell a kezét, hogy békeségünk legyen a viharok közepette. Remélem, jól alszol! Áldott szép napot! Isten áldjon!

(Az *E-mail Ministry* nyomán, fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál)

A bűnhöz való helyes viszonyulás

Keresztúri Pál külföldi tanulmányait befejezve hazatért, és Rákóczy György udvari iskoláját vezette. Később az ifjú Rákóczy György udvari lelkésze. Nagyhirű pedagógus, jeles egyházi író és heves hitvitázó. Jelen prédikációjában egy olyan igeverset választ textusként, amely a körülmétkedésről szól, és ő mégis a bűnről beszél. A prédikáció alapvető célja viszont a megszentelődésben való előrehaladás. Csakhogy megszentelődésről csak ott beszélhetünk, ahol már megtörtént a megtérés, ezért a megtérésre is felszólít. Mindeközben az egész prédikáció textusszerű. Némelyek számára az ilyen és ehhez hasonló prédikációk – régies nyelvezetük, és mondanivalójuk súlyossága miatt – unalmasak és egyáltalán nem kedveltek. Másoknak ellenben igazi csemegét jelentenek. Viszont bármelyik kategóriába tartozzon is a kegyes olvasó, áldást csak akkor jelent számára, ha megfelelően viszonyul a bűnhöz. Hogy milyen a bűnhöz való helyes hozzáállás? Ezt mondja el Keresztúri Pál.

Tamás Sándor

„Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az, sem nem az a körülmétkelés, ami a testen külsőképpen van, hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és a szívnek, lélekben nem betű szerint való körülmétkelés az igazi körülmétkelés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (Róm 2,28-29)

Ebben az igében három dolog található:

- I. Kicsoda az, aki igazán nem zsidó? Tudniillik, aki külsőképpen metéltetik körül.
- II. Kicsoda az, aki igazán zsidó? Tudniillik aki belsőképpen metéltetik körül.
- III. Honnan vannak ennek dicsérete? Az Istentől.

Magyarázat

Külsőképpen zsidó: vagyis nem az kedves Isten előtt, aki az embereknek tudtával metéltetik körül, hanem az, aki az Istennek kedve szerint metéltetik körül. A szívnek körülmétkelése: vagyis aki az ő bűneit elhagyja, szívéből kiveti, és szent életre adja magát. Dicsérete Istentől van: vagyis akit az Isten igaznak ítéltet és megdicsérhet.

Tanulság

Valaki az ő bűneit el nem hagyja, az igazán nem metéltetett körül.

I. Ok: Mert a bűn az embert bolonddá teszi. (Zsolt 38,6)

Ez a bolondság négy dologban áll: (1) Bár tudod, hogy Isten fenyeget a bűnért, mindazáltal oly bátran mész a bűnre, mintha Isten nem volna. (1Sám 2,12) (2) Mert életednek célja az, hogy magadnak és maradékaidnak állandó állapotot szerezz, azonban gyűjtesz magadnak és maradékaidnak fegyvert, éhséget és szánakozás nélkül való halált. (Jób 27,14-15) (3) Naponként arra igyekszel, hogy Isten oltalmazó kezét magadon lásd. Azonban bűneidnek sokasága az oltalmazó Istent teljesen elrekeszti tőled. (Jób 36,6) (4) Mert a te bűneidnek sokasága között növekedel ugyan, de vagy a kívánt növekedésre nem érkezel, vagy ha elérkezel is, minden boldogsággal együtt elmúlsz. Mi lehet ennél nagyobb bolondság?

II. Ok: Mert a bűnnek sokasága megvakítja az embert. (Ézs 43,8)

Ez a vaktság négy dologban áll: (1) Vétkezel a te Istened ellen, de nem ismered fel, hogy vétkeztél. (1Sám 15,13) (2) Minden vétkezet, amivel gyermekségedtől fogva a koporsóig vétkezel, Isten egy csomóba hordja és megszámlálja, hogy az ítéletkor elődbe adja. És te erre még csak nem is gondolsz. (3) Naponként várod a fejedre Istennek jókedvét, azonban nem látod, hogy bűneiddel Istennek minden áldását magadról elfordítod. (Jer 5,25) (4) Egész életedben azon munkálkodsz, hogy az ellened dühösködők ellened erőt ne vegyenek, és közben nem látod, hogy a saját bűneid adnak téged a te ellenséged kezébe. Mi lehet ennél nagyobb vaktság? És mivel, hogy a bűn megbolondít és megvakít, így a bűnnek terhe alatt nem mehatsz az ég felé. (Ez 21,29)

Alkalmazás: Ebben az igében arra tanítatunk, hogy miképpen kell a bűnnek a terhét magunkról elhárítani. De először meg kell tudnunk, hogy:

1. Miképpen terheljük meg magunkat a bűnnel?

Amikor neveljük magunkban a bűnt, amely háromképpen van: (1) Mikor a bűnt minden bánat nélkül cselekszed. (Péld 2,14) (2) Mikor a bűnben gyönyörködsz. (3) Mikor rászoksz a bűnre, megkeményedsz benne és bűnbánatot nem tartasz. (ApCsel 7,52) Így két nagy veszedelem gyökerezik meg benned, az Isten haragjának érzése, és a Sátán rajtad való hatalma.

Az Isten haragjának érzése négy dologban van: (1) Megérzed, hogy Isten téged menthetlenné tesz a te gonosz életed miatt. (2) Megérzed – bár lehet, hogy csak halálodnak óráján – hogy a te bűneidért kell neked meghalnod. (3) Megérzed, hogy a te elmédnek gondolkodásában soha semmi lelki békességet nem várhatsz. (4) Megérzed, hogy Isten előtt levő bűneid soha semmiféle áldozattal el nem töröltetnek.

„Egész életedben azon munkálkodsz, hogy az ellened dühösködők ellened erőt ne vegyenek, és közben nem látod, hogy a saját bűneid adnak téged a te ellenséged kezébe.”

A Sátánnak rajtad való hatalma is négy dologban áll: (1) A Sátán amikor látta a megfelelő alkalmat, olyan bűnre indított fel, amelyért Isten téged is eltöröl, és a hozzád tartozókat is. (2) Amikor életed végéről gondolkodol, elhiteti veled, hogy te övele együtt leszel ama gyötrelmes helyen. (3) Úgy elhitet téged, hogy amikor áldozni akarsz a te lelkedben, a Sátánnak áldozol. (4) Lakóhelyévé tesz annyira, hogy ha el is távozik tőled egy kevés időre, azután hét ártalmasabb lélekkel térjen te beléd. Ezek közül bármelyiket gondold is meg, keserves állapot. Főként ha meggondolod, hogy ilyen állapotodban eltávozik tőled:

- a. a reménység, amely biztathatna a jövődő megszabadulással,
- b. minden tanácskozásod, melyben jót találhatnál a te lelkednek.
- c. a te elmédnek minden támasza és segítsége.

Nem csak eltávoznak, hanem mindazok ellenségül támadnak ellened, mert gondold meg, hogy mint volt annak előtte a te reménységed. Ha ugyan nagyot vétkeztél is, tudtad mivel biztatni a te lelkedet, miként Dávid: „Miért csüggedsz el én lelkem, miért nyughatatlanokod? Bízzál Istenben, mert még hálát adok

néki az Ő szabadításáért.” (Zsolt 42,6) Amíg ő felségét szolgálod, mindennap várhattad az Istennek kegyelmét, hogy magadra és egész házadra száll. Eddig várhattad, hogy ha előbb nem is, de ama harcnak napján irgalmasságot találsz az Isten előtt. De most már a bűnnek terhétől lenyomatván nem tudod a te lelkedet mivel biztatni, hanem csak sírsz és hangosan jajgatsz, mint Ézsau. (1Móz 27,34) Már nem hiszed, hogy Istennek kegyelme reád szállana, hanem mint az ölésre rendeltetett állat várod fejedre az Istennek rettenetes ítéletét. Nem hiszed, hogy ama haragnak napján irgalmasságot találsz, hanem már gondolkodásodban is rettegsz ama haragos bárány tekintete előtt. (Jel 6,16)

2. Elmédnek tanácskozásiat gondold meg.

(1) Ha vétkeztél is a te Istened ellen, tanácskoztál szívedben-lelkedben arról, hogy bűnödöt elhagyod és jó reggel megkeresed a te Istenedet, mint Dávid: „Oh Isten én Istenem vagy te, jó reggel kereslek tégedet.” (Zsolt 63,2) (2) Tanácskoztál magadban arról, hogy noha vétekben éltél eddig, de elhitetted, hogy mihelyt a jó Istenhez megtérsz, Isten amit Ofelségétől kérsz megadja, miként Salamon mondja: „Az igaz amit kér Istentől, megadja neki.” (Péld 10,24) (3) Tanácskoztál arról, hogy Isten sok bűnöst magához térített és az ő oltalmazó szárnyai alá vett, miként Ráchábot, Zákeust. Így talán még te rajtad is megkönyörül az Isten és szárnyai alá vesz, amelyek a te lelked nagy vigasztalásai voltak. De amikor a bűnnek terhe elnyomott, eltávoztak tőled e szép üdvös vigasztalások. Nem mersz már reggel a te Istened elé menni, hanem csak bujdosol a bűnnek pusztáján út nélkül való helyeken. Nem várod immár, hogy Isten megadja a te szívednek kívánságát, hanem elhiszed, hogy megutált téged az Isten, mert nem éltél az ő kívánsága szerint. Nem várhatod, hogy Isten az ő oltalmazó szárnyai alá vegyen, hanem még az ő országának ajtajait is bezárja előtted és kirekeszt a boldogult lelkeknek örömeiből. Gondolkodjál, hogy ezek milyen keservek a bűnös léleknek.

3. Lásd meg a helyes gondolkodás szükségességét.

(1) Ha vétkeztél, volt olyan szószólód a te Istened előtt, aki az ő ártatlan halálával megengesztelte az Atyának ellened fellobbanó haragját. (2) Ha a bűnnek gonoszsága alatt elneheztedtél, volt a te szívedben oly lélek, mely a te elhagyott erődöt megsegítette és felállította. (3) Ha bűneidnek bocsánatáért való imádkozásodban elaludtál, volt benned oly könyörgésnek lelke, aki kimondhatatlan foháskodásokat indított a te szívedben és kedvet leltél a te Istened előtt. De minekutána a te bűneidnek terhe már elnyomott tégedet, nem szószólód immár tenéked az Istennek Fia, hanem erős bosszúálló Isten, aki meglátogatja te álnokságaidat a te fiaidban is. Nem segít már a te erőtelenségben az Istennek Lelke, hanem készül, hogy e világgal együtt megítéljen a te bűneidért. Nem indít már foháskodásokat a te szívedben hanem ellenségül támad ellened az Úrnak Lelke és a te lelkedet üldözi. Mit gondolsz, oh, bűnös lélek, és mivel tudod a te szegény lelkedet megvigasztalni?

4. Miképpen kell tehát a bűnnek terhét elvetnünk?

Itt azt kell megtudnunk, hogy miképpen terheltük meg magunkat, hogy hasonlóképpen vessük el a véteknek terhét. Öt módon terheltük meg magunkat: (1) Bánat nélkül éltünk a bűnben. (2) Gyönyörökdünk abban. (3) Megszoktuk a bűnt. (4) Megkeményedtünk benne. (5) Isten ellen lázadva éltünk a bűnben. Így terheltük meg magunkat a bűnnel. Ha azért el akarjuk a bűnnek terhét vetni életünkben, bánkódjunk újra igazán.

- Még azon is bánkódjál, hogy a te Uradnak Istenednek egyetlen szavát is valaha elmulasztottad.
- Teljes életedben bánkódjál azon, hogy még csak alkalmatlanságát is láttad a bűnnek, mint Dávid.
- Bánkódjál azon is hogy az Istennek szolgálatára egyetlen egy alkalmat is elmulasztottál.

d. Bánkódjál még azon is, mikor valaha olyan embert látsz vagy hallasz, aminémű vétekben te éltél.

e. Bánkódjál azon is, hogy ez ideig soha a te szíved szerint az Isten előtt azt nem mondtad: Én Uram és én Istenem vagy te énnékem.

5. Kezdd el újra Istenben gyönyörködni!

(1) Legnagyobb gyönyörűséged az legyen, ha mindennek előtt arról gondolkodhatsz, hogy hogyan kell tenéked Istennek országát és igazságát keresned. (2) Úgy élj e világon, hogy mind életedben, mind halálodban nyereséged lehessen a Krisztusban. (3) Abban legyen gyönyörűséged, amikor a te szívedben olyan gondolkodást érzel, hogy: „Menjünk az Úrnak házába.” (4) Abban gyönyörökdjél, amikor a te bűnös szádat Isten úgy megtölti az Ő dicsőségével, hogy mindennek előtt nagy örömmel mersz a te Istenednek jóvótárról beszélni. (5) Azon gyönyörökdjél, mikor érzed a Szentléleknek munkálkodását, mintha meggyógyult volna a te szíved az Istenhez való menetelre, mint az Erzsébet szíve. (Lk 1,41) És így teszed le a bűnben való gyönyörködésnek terhét.

6. Tanuld a bűnről való leszokást is!

(1) Amennyi időt azelőtt a bűnre rendeltél, annyi időt és még nagyobbat végy, hogy csak az Istent áldjad, hogy az idő alatt az Úristen meg ne emésszen téged a te bűneidért. (2) Aminek órákat azelőtt a bűnnek cselekedeteire rendeltél, azokat az órákat rendeld imádkozásodnak óráira és könyörögj Őfelségének, hogy bocsássa meg gyermekeségednek és ifjúságodnak bűneit. (Zsolt 25,7) (3) Miképpen azelőtt úgy ittad a bűnt, mint a vizet, azon légy, hogy ugyan szomjuhozzad ezután, mikor mehess a te szívedben a te Istenednek eleibe, hogy övele üdvösséged felől beszélgethess. (4) Valamikor még csak a helyét látod is annak, ahol valami kis vétket cselekedtél utáljad a vétkeidnek ama helyét, mint Sodomát. (5) Még az emlékezetét is utáljad, amikor csak eszedbe jut, hogy micsoda rút vétkes fia és leánya voltál a te Istenednek.

7. A bűnben megkeményedett szívet így tedd le:

(1) A bűnnek legnagyobb mérgét, erejét tedd le, azaz a bűnre való nagy kedvedet, buzgóságodat. (2) Vágyakozz arra, hogy Jézus Krisztus bárcsak egy csepp vérért cseppentene a te bűnös szívedre. (3) Ama mennyei olajat, mellyel a Szentlélek a bűnös szíveket megszokta kezegetni, ezt kérjed az Úr Istentől. (4) Kérjed a világosságnak Istent, hogy a Szent Léleknek ama világosságát gyűjtsa fel a te szívedben, lelkedben. (5) Kérjed az Úr Istent, hogy rontsa meg az ő lelki pörölyével a te bűn miatt megkeményült szívedet és adjon tenéked töredelmes szívet, lelket.

8. A bűnbánatra pedig így indulj:

(1) Elmélkedj arról, hogy hirtelen jó el az Istennek Fia az ítéletre, félj, hogy a te bűneidben talál. (2) Elmélkedj arról, hogy ahol és amikor nem várnád az Istent, ott fog Isten az ő veszedelmével eljönni, miként Nabukodonozor királyra. (3) Elmélkedj arról, hogy, ha bűnben talál Isten, akkor minden kedvezés nélkül lesz a büntetés kimondása. (4) Elmélkedj arról, hogy amint a büntetés kimondatik, az ördögnek seregei megkötöznek és az örökkévaló sötétségre vetnek. (5) Elmélkedjél arról is, hogy ha bűnbánat nélkül halsz meg, soha az Istennek színét nem láthatod, hanem véghetetlen lesz a te kínod a kárhózatnak fiaival amaz örökkévaló tűzben. Ha ezeket cselekszed, a te bűneidnek terhét az Isten előtt éppenséggel leteszed és amaz örökkévaló terhes dicsőséget megnyered, ahol az Atyával, a Fiúval és Szent Lélek Istennel örökkön örökké élsz és uralkodol. Erre segítsen a felséges Úr. Ámen.

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYŰLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				9:30 IMA 10:30 IT 15:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558		18:00 FB				9:45 IMA 10:30 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489		17:00 FB				14:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0268-328-278			18:00 FB			11:30 IMA 12:00 IT
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567		18:00 IMA				10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561				18:00 FB		11:00 IT 17:00 IMA 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Demeter Géza 380-66-3488224				19:00 FB		9:00 IT
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Gál István 380-31-4176372			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926				17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Rafajna	Gál István 380-31-4176372			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 380-31-4176372			15:00 FB			17:30 IT

IT – istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYB – gyerekbibliaóra, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyásgteteleikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő